JURNALUL® S.F.

Nr. 29 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

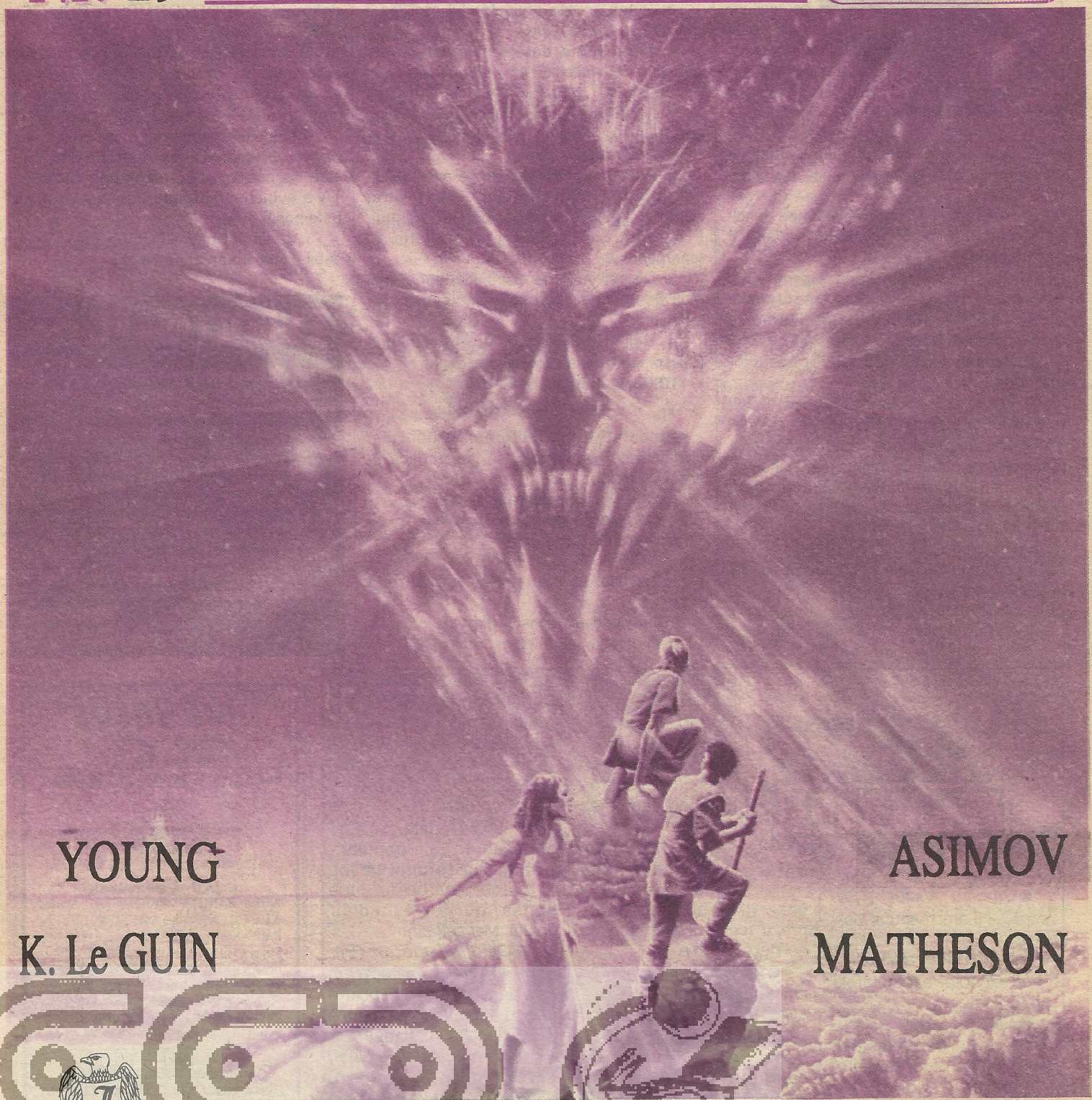

YOUNG

ASIMOV

K. Le GUIN

MATHESON

UN IMPERIU INTR-O REPUBLICĂ

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

Numele:
Teodorescu
Prenumele:
Cristian
Ocupaţia:
student

Secţiunea proză

ZIUA CÎND VOM ŞTI TOTUL

Concurs de admitere la Academia Intelectuală

Subiecte:

I. O bară amorfă semielastică de secţiune heptagonală este solicitată la încovoiere, răsucire şi flambaj tensorial după diagrama din memoria 1, a computerului care vă este pus la dispoziţie. Constantele sînt trecute pe figură.

1. – teoretic – Arătaţi că cei 185 de kilooctei disponibili ai computerului sînt insuficienţi pentru rezolvarea numerică a problemei.

2. – teoretic – Arătaţi că secţiunea principală centrală a barei nu poate fi cuadrică nedegenerată.

3. Rezolvarea numerică a problemei este deci imposibilă. Dar rezolvarea analitică? Dar în cazul barei amorfe cvasielastică de aceleaşi dimensiuni?

4. Schiţaţi rezolvarea tuturor cazurilor posibile.

5. Folosind subrutinele GRAAF, DSN, trasaţi diagrama energiei de deformaţie. Trataţi cuantic problema unei particule în potenţialul pe care l-aţi obţinut. Deduceţi:

a. Distribuţia tridimensională şi coeficienţii de izotropie pentru moleculele de tip A – apelaţi Memoria 2.

b. După cît timp se va rupe bara – evident, veţi înţelege „este cel mai probabil că bara se va rupe".

c. Coeficientul de stricţiune.

6. Arătaţi că ultimul atom din stînga este totdeauna excitat dacă aparţine unei molecule de tip A şi nu poate fi excitat dacă aparţine unei molecule de tip B.

II. În ţara noastră, coeficientul de inteligenţă al populaţiei variază după o gaussiană cu maximul de 140 şi dispersia 20 – date aproximative. Evoluţia acestei gaussiene în timp este dată în Memorie.

3. Puteţi solicita ordinatorului o divizare mai fină, din lună în lună.

1. Cunoscînd datele de naştere ale părinţilor dv., calculaţi-vă propriul coeficient de inteligenţă, în teoriile Jacques Croissant şi Peter Stallyne. Comparaţi cele două valori cu valoarea care v-a fost stabilită experimental. Concluzii.

2. Pe baza datelor pe care le aveţi, explicaţi „paradoxul mistreţului" – un mistreţ sălbatic născut din doi porci domestici. Prezentaţi un calcul probabilistic al fenomenului.

3. De ce, în ciuda distribuţiei bune, mai mult de 30 % din populaţie sînt subdezvoltaţi mintal?

4. Reluaţi calculele pentru o distribuţie Poisson a coeficienţilor de inteligenţă.

III. Se dă potenţialul Morse:

$$V_{(x)} = V_0[\exp(-2\alpha x)-2\exp(\alpha x)]$$

Calculaţi probabilitatea ca unul din următoarele evenimente să se producă în următorii 5 ani:

a. O explozie nucleară;
b. O ridicare a nivelului oceanului;
c. O erupţie vulcanică;
d. Un cîştig al dv. la loto;
e. Coliziunea planetei cu un asteroid gigant;
f. Reuşita dv. la acest examen;
g. O mutaţie genetică generalizată;
h. Decesul dv.

Datele statistice necesare sînt date în Memoria 4.

IV. 1. Consultaţi Memoria 5.

ÎNTREBARE: Cînd ne putem aştepta la o invazie a caracatiţelor inteligente?

2. Consultaţi Memoria 6.

ÎNTREBARE: cînd e de crezut că se va destabiliza SUPERCOMPUTERUL CENTRAL?

3. Deduceţi funcţia Green pentru operatorul tensorial asociat războiului dintre Iran şi Irak, din secolul trecut? (război de proporţii mijlocii, de clasă C3)

4. Cîţi biţi poate înmagazina creierul dv? (teoria lui Mohr) Ce cantitate de informaţie este necesară pentru rezolvarea COMPLETA a subietelor expuse la acest examen? Este posibilă reuşita?

5. Calculaţi probabilitatea de a deveni debil mintal în următorii 10 ani.

EUROCON - FLASH

Comitetul de organizare al EUROCON-ului de la Timişoara a hotărît lansarea unui concurs de grafică menit să stabilească sigla, insigna şi afişul oficial al manifestării. Lucrările avînd dimensiunea maximă de 6 cm. diametru pentru siglă şi insignă şi 70 x 100 cm pentru afiş se vor expedia cel mai tîrziu la 1 septembrie a.c. pe adresa : Casa Universitarilor , str. Paris 1, 1900, Timişoara. Marele premiu : 60.000 lei. Are cineva nevoie de banii ăştia ? Alte informaţii despre Eurocon după reuniunea Consiliului permanent ARSFan din 16 iulie la Timişoara.

Nicu Gecse
& Ionuţ Bănuţă

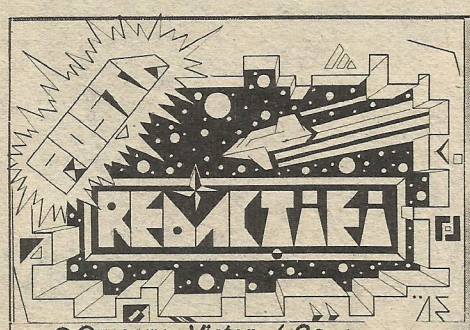

● *Cruceru Victor (Severin)* – ţi-am răspuns personal

● *Hanga Marcel (Reşiţa)* – am expediat exemplarele care îţi lipseau

● *Florin Manea (Bucureşti)* – destul de interesantă ideea, dar consider că povestirea poate fi îmbunătăţită. Aşteptăm celelalte povestiri şi grafica.

● *Bogdan Stănescu (Galaţi)* – încearcă să rescrii povestirea mărind cantitatea de umor.

● *Ciprian Cîmpeanu (Iaşi)* – am trimis exemplarul care îţi lipsea, aştept o proză (ca să fie un schimb echitabil).

● *Ovidiu Ruţă (Tureni)* – am să-ţi răspund în curînd.

● *Anonimul bucureştean (P.A. Călescu – adică păcăleşte pe alţii)* – ţi-am admirat calitatea veninului, eşti cumva unul dintre nedebutaţi?

● *Andrieş Lucian (Iaşi)* – ţi-am trimis numărul prin Ciprian Cîmpeanu.

Teodor Lascăr (Roman) – bine scrisă, dar e mult prea „soft".

● *Pop Lazăr (Iaşi)* – rima poeziei este forţată, dacă începuseşi în „stil popular", trebuia să termini la fel. Proza e destul de bine scrisă, dar ai „expediat" finalul. Mai aşteptăm.

● *Ovidiu Tudoran (Bacău) şi Aurel Cărăşel (Craiova)* lansează o „provocare" pentru o rubrică de romance SF. Aşteptăm confirmări.

● *Vornicu Lucian (Iaşi)* am reţinut proza pentru debut. Sper să devii „cel mai mare clasic în viaţă!"

JURNALUL® SF

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Cristian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

DRAMA SUPRAOMULUI – sentimentul de a se simți izolat în mijlocul oamenilor obișnuiți, stare de spirit materializată treptat în alienare, dezumanizare și disprețuirea întregii omeniri. Personaje tipice ilustrînd această temă sînt : Griffith („Omul invizibil" de H.G. Wells), doctorul Lerne („Docteur Lerne - sous dieu" de Maurice Renard) și Robur („Robur Cuceritorul" și „Stăpînul

TEME ȘI MOTIVE S.F.

lumii"). O altă modalitate de abordare este descrierea ostilității , urii , căreia îi cade victimă ființa superioară (Ex. A.E. van Vogt - „Slan"; Alfred Jarry - „Le Surmale")

DROG – substanță de origine naturală (vegetală) sau sintetică cu efecte halucinogene, acționînd asupra sistemului nervos . În unele scrieri aparținînd „noului val" al literaturii S.F. utilizarea drogurilor permite efectuarea de călătorii în timp (Michel Jeury – „Le Temps incertain" și „Les singes du temps"), accesul la universurile paralele (Brian Aldiss – „Cryptozoic"; Philip K. Dick – „Now Wait for last Year"; Bob Tucker – "The Year of the Quiet Sun"). Un precursor de marcă – H.G. Wells („Dl. Belettsworthy pe insula Rampole"). Vezi și „ELIXIR"

(va urma)

Mihaela și Cristian IONESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Magda Illes,
Horațiu Olimpiu Rădulescu
Corectură:
Cristina ANGHEL,
Eufimia MĂGUREANU
Montaj offset:
Simona Craioveanu, Aurel Dragomir

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Isaac Asimov

Despre preziceri

Problema prezicerilor este plină de capcane.

De exemplu, dacă o teorie științifică nouă vrea să fie utilă, ea trebuie să prezică fenomene neașteptate sau considerate de-a dreptul „imposibile" pînă atunci de teoriile mai vechi. Dacă prezicerea se dovedește a fi corectă, acesta este un punct mare în favoarea ei.

Dar este prezicerea în sine suficientă pentru a „demonstra" teoria cea nouă? Cîtuși de puțin. Nu și dacă rămîn unele aspecte care nu pot fi acceptate.

De exemplu, eu vă propun o teorie nouă avînd la bază faptul că nylonul este respins de forța gravitațională și că tot ceea ce este făcut din nylon va zbura în sus. În conformitate cu această teorie, voi prezice că dacă faceți o parașută din nylon, v-o prindeți de corp cu curele și apoi săriți dintr-un avion, veți cădea foarte încet, deoarece **contraacțiunea** gravitațională va împinge în nylon.

Dacă vă veți da osteneala să faceți această experiență veți observa că prezicerea de mai sus este absolut corectă și contrazice total vechea afirmație a lui Galileo, conform căreia toate obiectele cad cu aceeași viteză. Să însemne oare asta că nylonul este **cu adevărat** respins de gravitație?

Bineînțeles că nu. Ceea ce Galileo a spus de fapt este că toate obiectele cad cu aceeași viteză **în vid**, așa că, dacă ținem cont de rezistența opusă de aer, putem explica efectul parașutei fără să enunțăm respingerea gravitațională. În plus, prezicerea care s-a dovedit a fi adevărată este anulată de celelalte fapte care, evident, sînt false. Un obiect din nylon nu va cădea **niciodată** în sus.

Sau prezicerea lui Immanuel Velikovski. El a emis o teorie conform căreia, pe timpul Exodului biblic, din Jupiter a pornit o cometă care, atunci cînd a trecut pe lîngă Pămînt, a provocat plăgile din Egipt, a încetinit rotația Terrei, i-a afectat orbita și a mai făcut și altele înainte de a deveni planeta Venus. În afară de asta, Velikovski a prezis și faptul că Venus este mai fierbinte decît credeau pe atunci astronomii, și vă jur că a avut dreptate.

Înseamnă oare asta că din cauza acestei prezicri corecte trebuie să-i acceptăm toată teoria. Desigur că nu. Multe (foarte multe) aspecte ale acesteia sînt extrem de dubioase privite în lumina teoriilor moderne. În consecință, astronomii vor încerca să explice temperatura planetei Venus într-un mod mai puțin absurd, și eu prezic aici că vor reuși.

Dar dacă teoria lui Velikovski nu este corectă, de unde a știut el că Venus este mai fierbinte? Ei bine, știu că poate nu vă vine să credeți, dar mai există și coincidențe, și dacă un om dotat cu imaginație face mai multe prezicri, unele dintre acestea se pot dovedi a fi foarte aproape de realitate (de obicei într-un mod foarte primitiv), ceea ce-i face pe naivi să creadă că și celelalte sînt adevărate.

De exemplu, alchimiștii credeau că plumbul poate fi transformat în aur, în timp ce chimiștii din secolul XIX rîdeau de această idee. Însă chimiștii din secolul XX au reușit să facă multe transformări ale unor elemente în altele.

Aha!!! Oare nu putem deduce de aici că alchimiști erau niște vulpi bătrîne, și că ei știau ce fac, că ei cunoșteau secrete antice pe care noi le-am pierdut?

Ce-ar fi însă să vă spun toată povestea? Alchimiștii credeau că plumbul poate fi transformat în aur prin procedee chimice obișnuite, ca încălzirea, distilarea, amestecarea și rostirea de descîntece. Pe cînd noi folosim acceleratoare de particule și reactoare nucleare. Între cele două metode nu există nici cea mai mică legătură, deci simplu vis al alchimiștilor

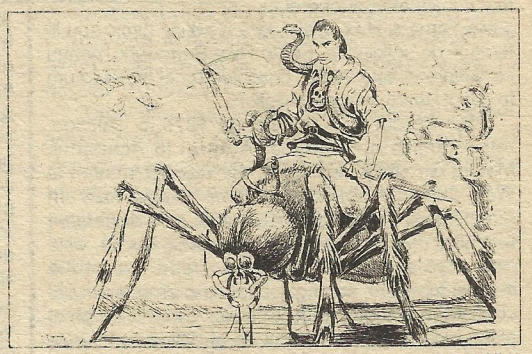

nu este un semn de premoniție supranaturală a metodelor descoperite ulterior pentru atingerea scopului propus.

Același lucru se întîmplă și cu prezicerile din literatura de ficțiune.

Cine caută suficient de insistent și cu suficientă încredere va găsi o mulțime de astfel de „prezicri" în literatura de ficțiune.

În miturile grecești, Dedal a inventat niște aripi lipite cu ceară, aripi cu care el și fiul său Icar să poată zbura. Este aceasta prezicerea apariției avioanelor moderne? Este adevărat că noi folosim metalul și sudura în loc de pene și ceară, dar nu este totuși vorba de aceleași principii?

Sau miturile norvegiene, care prezic că lumea își va găsi sfîrșitul a Amurgul Zeilor. Iar acum știința ne spune că lumea va pieri peste aproximativ opt miliarde de ani, cînd Soarele va deveni un gigant roșu.

Să presupunem oare că norvegienii cei aspri descoperiseră astrofizica modernă?

Cei care cred acest lucru sînt rugați să ridice mîna.

Și dacă recitim basmele din bătrîni, vom descoperi acolo covoare zburătoare (elicoptere?), cizme care fac șapte poște dintr-un pas (căi ferate?), magie (instrumente electronice?), oracole (computere?), demoni răi (naziști?), și tot ce vreți.

Numai că fantaștii și creatorii de mituri din vechime nu încercau să prezică nimic. Ei doar făceau alegorii și visau.

Iar acum avem literatura științifico-fantastică, și ceea ce face ca literatura s.f. să fie diferită de toate tipurile anterioare de literatură este faptul că scriitorul de s.f. își disciplinează imaginația. Nu este totul posibil. Nu este posibil decît ceea ce corespunde științei – așa cum o cunoaștem noi în prezent sau așa cum poate ea fi extrapolată în mod plauzibil. Cu acest lucru în minte, prezicerea devine cu adevărat prezicere, și nu accident.

Mai exact, prima datorie a scriitorului de s.f. nu este de a prezice viitorul. Prima lui datorie este cea de a scrie o povestire captivantă, care să corespundă structurii științei sau, cel puțin, să nu trădeze necunoașterea structurii științei.

Astfel încît este aproape imposibil să nu descrie ceva ce este o prezicere a unei anumite fațete a tehnologiei sau sociologiei viitoare. Și dacă un scriitor inteligent, cu o înțelegere competentă a științei, reușește acest lucru, atunci, din cînd, în cînd, prezicerea se va apropia suficient de mult de cursul istoriei, devenind adevărată.

Și în timp ce citim noi trebuie să ne întrebăm: Ce invenții sau fenomene sociale descrise în literatura s.f. actuală vor deveni realitate peste o generație sau două? Încercați să ghiciți?

Traducere de
Florin MEHEDINȚEANU

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

La începutul anului 1912, un nou autor de science-fiction apare, avînd o influență deosebită asupra genului. Scriitori prezentați în capitolele anterioare: Serviss și England, sînt de fapt continuatori ai operei lui Jules Verne și H.G. Wells, fără a aduce nimic nou literaturii de anticipație. Edgar Rice Burroughs, pentru că despre el este vorba, deschide un al treilea drum în genul literaturii science-fiction.

S-a născut la 1 septembrie 1875 la Chicago, într-o familie numeroasă. A intrat la Academia Militară din statul Michingan, dar ratează intrarea la West Point. O perioadă de timp, „vegetează" în armată ca simplu soldat, după care, spre disperarea părinților care îi visaseră o carieră strălucită, este nevoit să-și cîștige existența. După mai multe meserii modeste, se angajează într-o drogherie specializată în leacuri pentru alcoolici. Era atît de prost plătit, încît la nașterea celui de-al doilea copil, este nevoit să amaneteze bijuteriile familiei și propriul ceas. În căutarea unei alte meserii, citește tot felul de publicații, care făceau asemenea oferte, dar aveau și o serie de povestiri interesante, dîndu-i ideea de-a scrie ceva asemănător. În afară de autorii populari ai vremii, Burroughs a fost influențat și de Walter Scott, în mod special de Ivanhoe. Angajîndu-se într-o fabrică de stilouri, Edgar Rice Burroughs va scrie una din cele mai delirante aventuri interplanetare de capă și spadă: UNDER THE MOONS OF MARS, fiind publicată în intervalul februarie – iulie 1912, în revista ALL– STORY MAGAZINE, al aceluiași concern MUNSEY MAGAZINES. Această apariție a fost primul roman din seria A PRINCES OF MARS.

Iată în cîteva rînduri tema, astăzi arhicunoscută. În 1886, John Carter, vechi ofițer în armata sudistă, se refugiază într-o peșteră din Arizona pentru a scăpa unor indieni belicoși. Din ascunzătoarea în care se afla, John Carter simte o atracție irezistibilă față de planeta Marte, zeul războiului. Și fără să-și dea seama cum, se trezește pe această planetă. În continuare nici un fel de explicație științifică a la Jules Verne, sau idee filozofică Welsiană. Doar aventura în stare pură, într-un ritm amețitor. După ce este capturat de o specie de unași cu pielea verde, le învață limba și devine comandantul lor, reușind să omoare pe unul dintre ei, grație supleții superioare a mușchilor dezvoltați sub o gravitație mai mare. Uriașii capturează o frumoasă domnișoară de origine pămînteană, Dejah Thoris, „îmbrăcată" cu un set de bijuterii strălucitoare. Fiind de o frumusețe ravisantă, John Carter cedează și se îndrăgostește de ea, problemele planetei Marte fiind de acum rezolvate în „duo". Aventura amenință să se transforme într-o dramă printr-o pană la uzina de aer, toți locuitorii fiind amenințați cu sufocarea. John Carter încercă să salveze situația, dar este adus din nou pe Pămînt, unde rămîne timp de 10 ani, privind fix la planeta roșie, gîndindu-se la cea pe care o iubește și-l așteaptă, Dejah Thoris, prințesa planetei Marte.

Teoretic, o continuare a romanului era imposibilă, deoarece acesta începea cu participarea lui Burroughs la înmormîntarea lui John Carter, romanul fiind de fapt jurnalul acestuia. Succesul fabulos îl face pe autor să-și reînvie personajul în ianuarie 1913, în romanul THE GODS OF MARS, unde ne este relatată a doua călătorie pe Barsoom, numele marțian al planetei roșii, unde se reîntîlnește cu Dejah Thoris.

Între cele două romane de science-fiction, Edgar Rice Burroughs a scris primul roman din seria care avea să-l facă o celebritate mondială, umbrind domeniul care ne interesează. În octombrie 1912 , în All-STORY MAGAZINE, publică TARZAN OF THE APES, care avea să-i aducă celebritate și avere pînă la sfîrșitul vieții. Practic, fiecare roman din seria Tarzan a depășit un milion de exemplare vîndute. Din punct de vedere strict comercial, opera lui Burroughs este cea mai mare reușită literară a timpurilor noastre: mai mult de 500 de milioane de volume vîndute, într-un total de 58 de titluri.

Cu tot succesul lui Tarzan, Bourroughs n-a abandonat niciodată anticipația (unii specialiști includ ciclul Tarzan în literatura de anticipație). Și începînd cu aprilie 1914, publică romanul AT THE EARTH'S CORE, primul dintr-un ciclu de succes. Tema este aceea a universului închis în centrul Pămîntului, populat cu bărbați primitivi, domnișoare sălbatice și dezbrăcate, vrăjitoare periculoase și monștri preistorici. David Innes, eroul principal, pătrunde accidental în această lume, de fapt cu ajutorul unui „prospector subteran", inventat de prietenul său Abner Perry. Această mașină îl poartă la 800 de metri sub pămînt, în imperiul subteran al lui Pellucidar. David Innes întîlnește, după cum era de așteptat, o făptură de vis, numită Diane magnifica, alături de care înfruntă tot felul de aventuri.

Succesul a fost considerabil mai mic față de celelalte creații ale lui Burroughs. Pentru al mări, începînd cu al patrulea volum, intitulat TARZAN AT THE EARTH'S CORE, încearcă o combinație între cele două cicluri, profitînd de renumele lui Tarzan în interiorul imperiului lui Pellucidar. Rețeta nu-i reușește însă.

Burroughs a scris în total 10 romane marțiene și mai multe nuvele; șase romane cu acțiune în Lumea interioară și patru nuvele; trei romane consacrate plantei Venus și personajului Carson Napier, și mai multe nuvele; precum și două romane avînd ca decor Luna. Inspirîndu-se din THE LOST WORLD, a lui Arthur Conan Doyle, a scris excelentul THE LAND THAT TIME FORGOT.

Edgar Rice Burroughs a avut o influență uriașă asupra tuturor autorilor de science-fiction ai anilor '30–'50, care erau, în epoca sa, tineri cititori ai magazinelor populare.

Este considerat creatorul genului HEROIC FANTASY, sau cel puțin cel care i-a inspirat pe autorii de mai tîrziu ai acestui curent literar în science-fiction. Burroughs i-a influențat și pe marii scriitori de SPACE OPERA, precum Edward Elmer Smith și chiar pe cei moderni, un exemplu fiind Philip Jose Farmer, care a și scris o biografie a lui Tarzan, în 1971.

Pînă în anul 1917, Edgar Rice Burroughs a dominat autoritar piața SF-ului anglo-saxon, și nu numai.

traducere: Nicolae C. ARITON

Jockul

Calul de treflă coboară din pustietatea obscură a unei mutări greșite și mă întreabă dacă are rost să continuăm.

„OK", spun, scuturîndu-mă de praful neregulamentar ce îmi murdărise echipamentul holo.

„OK", îmi răspunde, menținînd direcția către Mama Vestului.

Prin cîmpia deșirată a vaporilor atmosferici, văd imaginea digerată de campul meu intim, a unor pioni galbeni înaintînd hotește de-a lungul fluviului.

Virez la dreapta, ca o bucată de placaj și aștept la cotitură, suspendat în aer cu armamentul pregătit. Primul pion ridică mîinile surprins.

Rînjesc și îl fac stropitoare apăs apoi pe unul din butoanele roșii; zece mii de grenade se desfac ca o ploaie de confetii în timp ce pionii urlă cu țesuturile lipite de carcasa galbenă a echipamentului de protecție, urlă și ard în moelstromul caloric al echipamentului interzis.

„E groasă", zic. Calul de treflă mă aprobă și o luăm din loc. Arbitrii mă caută înnebuniți pe cerul lor înnegrit de coroiaje și repere, dar nu mă pot identifica, fiindcă nu sînt trecut pe lista pieselor de joc, fiindcă „sînt un as de mînecă", o carte trișată.

Aplecat peste spoilerul calului de treflă rînjesc cum numai eu știu și accelerez. „Ești nebun, spune calul, consumi toată energia". Apăs butonul galben, îi trimit un flux energetic și urc la nivelul pieselor mari.

„Ce naiba căutăm aici", mormăie calul de treflă. N-am mai văzut pînă acum un truc pirotehnic. „Lasă amice, liniștesc eu lucrurile. Sîntem pe drumul cel bun."

„Aiurea" îmi aruncă din zbor, ocolind la timp o tură nebună. Intrăm în picaj cu tura la o mutare în urma noastră.

„Dă-i bice", îi spun, și el executînd un looping cu soarele cade în spatele turii. Acționez instinctiv MG-ul și tura dispare într-o mare de flăcări.

„Zece negrii mititei", îmi cîntă calul de treflă.

Ne îndreptăm către Mama Vestului. Acolo ne vom reface și după expirarea unității temporare de odihnă, vom fi aruncați iar în Jock, într-un loc unde va fi nevoie de manevre incorecte, pentru salvarea sectorului.

Ultimele zile demonstrează că o întîlnire cu Popii, sau perechi de Valeți de Negru i-ar fi fatale. Și cu toate astea boșii de la Mama Vestului nu se pot dispersa de mine. Mai mult decît un as reprezint o experiență considerabilă care ar putea fi pusă la dispoziția novicilor. N-ar fi prea rău să am o Clasă de trișat, undeva jos, la nivelele domestice ale Mamei.

O formație de avioane trece pe deasupra noastră. Accelerez și calul de treflă pufnește nemulțumit. „Lasă urechile-n jos", îi spun și coborîm pe acoperișul unei foste stații de benzină. Vînătorii ne trimit cîteva salve de complezență, care se sparg în decor. Aștia ne confundă cu o treflă bună și-ți astupi gropile cu ea, îmi spun și rînjesc mulțumit.

Verific traseul urant și campul îmi spune că n-ar fi rău să bag viteză cît „șoseaua" e liberă. Campul meu e băiat bun și în legătură directă cu sistemul neuroinformațional al Mamei Vestului. Cei vechi, dinaintea construirii Mamelor – în structura monolitică de acum – jucau la întîmplare și rareon jockul devenea internațional. După al treilea jock mondial, lumea s-a schimbat: statele și-au topit granițele după interese de grup și au devenit enorme cetăți cibernetizate, evoluînd apoi pînă la actuala stare – aceea de Mamă.

Pe tablele frontale ale mașinii de luptă un Joker adevărat, un mîncător de piese. Calul gîfîie prin turbo - M - uri. Viteză! Beție! Stare de imponderabilitate! O perdea de flăcări mă înconjoară. Jokerul n-a ratat. Ne face un semn cu mîna și trece mai departe urlînd supersonic.

Viteză! Beție! Stare de imponderabilitate!

Ne înfigem în centrul pămîntului ca într-o portocală geologică și rămînem în stare de inponderabilitate.

Gabriel BRĂILĂ

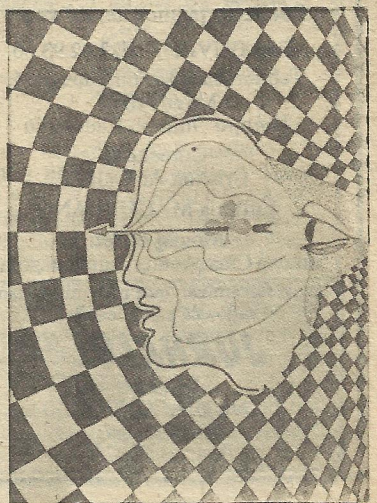

Te salut tineret în adidaşi, te salut generaţie-n blugi...

Prima ediţie a **Zilelor** celenteratului club „**Quo Vadis?**" a avut loc, non-stop, dintr-o neglijenţă de neiertat a organizatorilor care au uitat pur şi simplu să asigure ubicuitatea participanţilor invitaţi, premiaţi şi nechemaţi, numai **într-unul** din tîrguşoarele româneşti de provincie, în care se află **unul** din sediile centrale ale clubului mai sus amintit – Giurgiu –, în zilele de 5-6 iunie 1993.

Acest articol apare la o aşa de mare distanţă faţă de momentul desfăşurării evenimentelor în discuţie, nu dintr-o rea intenţie a autorului (pretabilă la a fi interpretată astfel în unele cercuri ale fandomului şi devenind un prost obicei), ci în virtutea vechiului dicton: „timpul cerne valorile". Am aşteptat deci, să văd cîte din cele ce s-au întîmplat atunci au fost considerate demne de reţinut de memoria mea şi aşa teribil de capricioasă. Fapte pe care să le prezint apoi cu obiectivitatea pe care tot scurgerea timpului o dă.

Probabil că dvs. stimaţi cititori, sînteţi curioşi să le cunoaşteţi. Aşa după cum sînteţi morţi de curiozitate să aflaţi ce legătură există între titlul acestui articol şi o manifestare culturală SF. V-aş întreba însă ce legătură a existat între SF şi „Zilele clubului QUO VADIS?" Pariez că nu aţi şti să răspundeţi; şi nu pentru că nu aţi fost la Giurgiu, ci pentru că ea, legătura, a fost cît un fir de păianjen de subţire, în comparaţie cu acela între titlu şi **zile**.

Partea de cultură SF a constat în:

– o cvasiexpoziţie (fie-mi permis a inventa cuvinte) de carte;

– o expoziţie de grafică şi o pictură, pe de-a-ntregul vizibilă 24 ore (5 iunie, ora 16,00 – 6 iunie, aceeaşi oră) în unul din holurile Casei de Cultură a Sindicatelor Giurgiu, acelaşi hol care a găzduit obişnuitele discuţii între i participanţi, cu i=1,N-q, N=numărul total al participanţilor, q - variabilă aleatoare;

– „Concursul naţional de artă şi literatură de anticipaţie «Quo Vadis», ediţia I" (titulatura nu-mi aparţine, o puteţi găsi lăfăindu-se ca un bancher imperialist, burtos şi îngîmfat, şi pe invitaţii, şi pe programul scos de organizatori), al cărui juriu cules de mine tot din „programul desfăşurării manifestării" a fost în parte onorific, în parte invizibil în timpul şi la locul faptei (instinct de conservare?!);

– mai mult decît obişnuitele conferinţe ale domnului Florian Munteanu (pretutindeni omul de sacrificiu, pretextul care poate transforma oricînd o chermeză într-un simpozion), cel care, pentru un neavizat, ar părea că se află în campanie electorală şi care, deşi tinde să devină pleonastic (atenţie, nu este vorba de greşeli de exprimare ale dlui Munteanu ci de faptul că ultimele trei conferinţe la care am asistat au semănat ca trei picături de bere!), face mereu noi victime în fandom;

– vizionarea filmului care face pielea măciucă de găină pe tine, „Alien";

– o tentativă de cenaclu de zi, consumată într-o singură povestire pe tema tuin pics şi încheiată cu mai multe controverse (observaţi exprimarea eufemistică);

– şi un cenaclu de noapte desfăşurat printre înghiţiturile, contrele, moţăielile şi privirile furioase ale eroicilor participanţi şi bîlbîielile autorului prezentei cronici, cenaclul terminat la rîndul său cu adormirea tuturor.

Şi a mai fost ceva, cu adevărat science fiction: decontările pentru masă şi cazare vărsate cu generozitate dintr-un inexplicabil com al abundenţei de către Inspectoratul Judeţean de Cultură, spre al cărui şef, dl Emil Păunescu se vor îndrepta veşnic amintirea şi recunoştinţa unei părţi a fandomului românesc.

Media de vîrstă a participanţilor a generat nostalgii, fiind asemănătoare cu cea a unei conferinţe a defunctului uteceu: douăzeci şi ceva, pînă în treizeci de ani, SF-iştii prezenţi putînd fi încadraţi în următoarele trei categorii:

– 1) tineri, tineri: majoritatea;

– 2) tineri – enumerăm: Dan Tărăcilă, cea mai mare parte a aripii Ploieşti a clubului „Quo Vadis" din Giurgiu (care s-au lăudat două zile în continuu cu tradiţia lor republicană) şi reprezentantul lor reprezentativ Dănuţ Ivănescu, care a ţinut să specifice sfătos, pentru a patra oară de cînd îl cunosc – interogativ, afirmativ sau imperativ – „Mă, voi ştiţi cîţi ani am eu?"

– 3) tineri încă: Victor Martin, Dan Popescu, Florian Munteanu, toţi furioşi, entuziaşti, răsturnînd ierarhii şi convenienţe.

Maestre, titlul vă rog!

Şi uite aşa prin cinematograf, mine de penitenciar transferate în hotel „Victoria", cîrciumi şi Casa de Cultură, cu discoteci, cîini, o americancă get-beget, reclamă, ţinţari, organizatori speriaţi (de prezentul articol), vînzări de cărţi, fanzime, ponturi, prieteni, sentimente cu caracatiţa numită „Jurnal SF", laude, masa de seară mîncată de două ori (o dată insuficient, plătită cu 1000 lei/burtă de persoană şi decontată ulterior, a doua oară gratuit), bîrfe, pupătun, ameninţări cu boicotul, premiul cel mare de grafică dat – deşi meritat – de organizatori unui organizator – Florin Grofu (e la modă în fandom!), Dan Tărăcilă strivit de spectrul organizării unei Convenţii Naţionale care ar putea muri înainte de a se naşte, plimbări de noapte şi invitaţi pretenţioşi s-au întîmplat cele două zile consacrate SF-ului de la Giurgiu.

La final am păstrat pentru dv trei variante de concluzie:

– varianta I subiectivă: ţinînd seama că mă număr printre cei premiaţi pot spune că organizarea şi desfăşurarea manifestării a fost excelentă;

– varianta a II-a subiectivă: pentru că la întoarcere am pierdut trenul cu cea mai bună legătură, totul a fost un eşec;

– varianta obiectivă: fiind prima ediţie, unui copil ce abia învaţă să meargă este absurd să i se reproşeze prea dur ezitările şi căderile; deci acceptabil;

Şi totuşi: „Te salut tineret în adidaşi/ Te salut generaţie-n blugi" nu e altceva decît un fragment dintr-un cîntec al trupei, „Amurg" din Giurgiu, care a cîntat pentru SF-işti sîmbătă noaptea, alternativ, în paralel şi la concurenţă cu discoteca.

Acelaşi cîntec („Şi dacă sufletul meu înţelege/De la rock pîn'la imnuri şi rugi/Te salut..."), cu care aceiaşi SF-işti i-au speriat mai apoi pe paşnicii giurgiuveni, în timp ce se topeau în noapte cu gîndul la a doua ediţie a **Zilelor QV** şi la micul dejun.

Pompilian Tofilescu

CINE NEWS

*Super Mario Bros - Maniacii jocurilor video sînt deja saturaţi de omniprezenţa celor doi instalatori săltăreţi din videojocul „Super Mario". Dar în filmul „Super Mario Bros" cei doi poznaşi evadează din lumea stereotipă a jocurilor video şi se lansează într-o aventură demnă de „Războiul stelelor". Porniţi în urmărirea unei tinere arheolog din Bronx, ei trec prin spaţiu-timp şi aterizează (mai bine zis adinozaurizează) într-o antilume condusă de urmaşii diplodocilor şi avînd drept despot pe Koopa (Dennis Hopper) , nepotul tiranozaurului .

Cine sînt realizatorii scenariului lui **„Super Mario Bros "** ? Oficial sînt Rocky Morton şi Annabel Jankel , semnatarii scenariului uneia dintre cele mai bune serii de televiziune americane recente : „Max Headroom" (un serial cyberpunk). Însă în spatele lor se ascund două gabarite depăşite: Roland Joffe şi colaboratorul său Jack Eberts (ambii creditaţi ca producători).Să-i mai adăugăm şi pe Fred Caruso - producătorul lui David Lynch -;Dean Semeler - regizor de imagine în „Dansînd cu lupii ";Bob Hoskins în rolul lui Mario Mario...Ciudat cocteil , dar meritâ. Filmul are un ritm, un umor şi o vitalitate neaşteptate pentru un produs „copilăresc" .În unele momente te poţi crede în „Blade Runner", versiune comică: dinozauri aleargă pe străzi pline de neoane , iau taxiuri cu designuri futuriste şi se duc să danseze în localuri de noapte de o superbă decadenţă. Dennis Hopper întruchipează un ticălos ideal, cu un superb cap reptilian şi o vîscoasă mentalitate a dorinţei. Cît despre fraţii Mario , cu cheile lor reglabile şi mentalitatea lor de bătăuşi , sînt cu adevărat la înălţime şi se integrează de minune în decorurile incredibile din oraşul subteran Dinohattan.

Morala : întotdeauna ai nevoie de un instalator acasă. Nu e o noutate , dar e prima dată cînd se face un film despre acest lucru.

- SUPER MARIO BROS : De Rocky Morton, Annabel Jankel. Cu Dennis Hopper, Bob Hoskins, John Legnizamo

* ROBOCOP 3 : Jumătate om, jumătate robot, dar poliţist 100%, Robocop şi-a făcut apariţia pe ecrane în 1988. Atunci filmul era regizat de Paul Verhoeven, iar fabula socială ce ne era povestită avea într-adevăr un gust de fantastic venit de dincolo. La a doua grefă cerebrală operată după doi ani prin Irvin Kershner , circuitele electronice încep să se scurtcircuiteze. Dar Peter Weller salvează iarăşi miza. La a treia tentativă robotul poliţist clachează însă definitiv. De data aceasta la consolă se găseşte Fred Dekker ,iar Robert Burke e înfăşat în armură. Ne aflăm tot într-un „block" insalubru din Detroit unde o societate imobiliară internaţională manipulată de japonezi , vrea să radă întregul cartier. O armată de poliţişti cu delicate maniere naziste operează razii pentru a evacua locul. Robocop, ajutat de cîţiva supravieţuitori şi de o puştoaică genială în bricolajul electronic , va scoate iarăşi artileria grea. Şi totul în numele onoarei, pentru că cyborgul ce şi-a regăsit identitatea umană are un suflet cavaleresc. Filmul e recomandabil doar celor rămaşi necondiţionaţi de primele două episoade. *ROBOCOP 3 : De Fred Dekker, cu: Robert Burke, Nancy Allen, Jill Hennessy, Remy Ryan.*

Ionuţ BĂNUŢĂ

REPARTIȚIA

Era dimineață și mergeau tăcuți: Cris, Vlad, Ema, Alexandru, Vali, Cazimir, Adrian, Lili și Mario.

Soarele smulgea fîșii galben-verzui din teritoriul amorf al junglei. Cei nouă priveau atenți în toate părțile. Șirul lor indian era deschis de Cris, cel mai mare dintre ei. Avea 16 ani și mult simț practic. Simțul practic fusese acela care-l povățuise să nu-și termine studiile înainte de a se apropia suficient de maturitatea biologică. Din păcate pentru ei, nu toți colegii lui gîndeau așa – copiilor le place să învețe, să descopere, să inventeze. Și sînt din ce în ce mai inteligenți, raportat la media de vîrstă. Din ce în ce mai inteligenți, de la un an la altul. De exemplu, Vlad, al doilea din șir. Terminase facultatea la 14 ani. Sau Adriana, blonda seducătoare încă de pe acum care avea tot 14. Cel mai mic era Mario, un puști de o rară precocitate. Nouă ani, și spera, dacă scăpa cu viață, să mai urmeze încă o facultate. Ceilalți aveau vîrste variind între 11 ani (Ema) și 13 (Alexandru și Cazimir).

Dacă scăpau cu viață.

În privința asta, Cris, conducătorul grupului, avea mari îndoieli, dar și mari speranțe. Oricum, chiar dacă ar fi ajuns primii la țintă, tot ar fi trebuit ca șase dintre ei să fie sacrificați. Personal, Cris nu-și prea punea probleme în legătură cu asta, era sigur că mușchii săi bine antrenați în zilele de chiul îl vor ajuta să fie unul dintre supraviețuitori. Armamentul îl favoriza în egală măsură: ca șef al grupului, nu avea pe umeri extinctoarele greoaie sau, la brîu, antibiosurile celorlalți. Se mulțumise să comande și, ca armament, să-și aleagă două trasoare termice și un paralizor.

Îi plăcea să comande.

– Mișcați-vă mai repede! Imbecililor! Vreți să ne lăsăm oasele pe aici?

Ceilalți îl ascultau în măsura posibilităților. Jungla se îndesise – în curînd, știau, vor străbate un teritoriu mlăștinos, plin de făpturi dezgustătoare și ucigașe, rod al experiențelor genetice. Cris, cîndva, parcursese într-un elicopter zona, înainte de a fi declarată zonă de examinare. Acest fapt părea aici, în mijlocul junglei, un avantaj minor, dar, în realitate, Cris ajunsese astfel să dispună prin intermediul memoriei sale cu care se mîndrea de o hartă aproape exactă. Altfel, nu se putea orienta după nimic, neavînd în dotare nici măcar busole.

– Mișcă! – strigă Cris către Lili care, lipsită de orice antrenament de genul mersului pe jos printr-o junglă, rămăsese în urmă.

Cris se gîndi că ar putea s-o părăsească aici. În fond, doar supraviețuirea lui conta. Privi în urmă. O zări tîrîndu-și picioarele și avînd obrajii mînjiți de țărînă amestecată cu lacrimi. Fetița era foarte drăguță; venise în grupa lor în ultimul moment de la o grupă cu personal excedentar, iar Cris o plăcuse și, după ce o dezvirginase, îi spusese că poate să rămînă.

Dar acum era altceva.

Și-așa va muri – gîndi Cris. „Mai bine aș lichida-o cu paralizorul, nu va putea să meargă prea mult".

Privi către ceilalți și înțelese că nu e încă momentul să facă asta. Ar fi slăbit moralul grupei; în plus, el era în frunte, ceea ce însemna că în orice clipă s-ar fi putut trezi carbonizat pe la spate de jetul unui extinctor. Și ceilalți aveau interesul să-și elimine concurenții. Apoi Cris se mai gîndi că în cazul întîlnirii cu o altă grupă, lipsa unui om ar fi putut constitui un dezavantaj deloc de neglijat. Așa că se strîmbă ușor promițîndu-și că, fie o va trimite pe fată în prima misiune de sacrificiu, fie o va lăsa să le acopere celorlalți, la nevoie, retragerea – ceea ce era cam același lucru – și-i făcu semn lui Cazimir s-o ajute. Totuși, cînd fata îi ajunse din urmă, nu reuși să se stăpînească și murmură abia auzit:

– Dacă vom fi reperați din cauza ta, te curăț!

Lili ridică spre el un chip palid pe care ochii albaștri, măriți de plîns, cerșeau milă. Cris îi întoarse spatele și-și reluă locul în fruntea grupei.

– Înainte, marș!

Văzuse destule filme istorice despre modul în care se comandau cîndva trupele terestre. Azi, practic, asemenea trupe nu se mai folosesc, dar în cazul aterizării pe o planetă străină ar putea fi nevoie de marșuri și de comenzi cu voce de oțel. Așa gîndea Cris, cu toate că știa că zborurile în afara sistemului solar fuseseră încă demult sistate.

În aer se simțea apropierea mlaștinii. Cris se opri o clipă să adulmece pe direcția vîntului. Apa, din cîte își dădea seama, nu putea fi ocolită. Lucru care nu-l entuziasma. Puteai muri ușor și fără erosim, indiferent de calitățile tale de luptător, datorită vreunui accident stupid. Cît despre echipamentul lor, nu era absolut deloc propice înaintării pe un astfel de teren. Ca, de altfel, nici înaintării printr-o junglă ostilă, dezvoltată pe resturile unui imens depozit de reziduuri radioactive. Costumul lor era el însuși produsul unui calcul al organizatorilor. Nu trebuia să protejeze, ci dimpotrivă. Cizme înalte pînă la genunchi, pantaloni scurți și o bluză de pînză ordinară, fără mîneci. În rest, doar armamentul ce se cerea utilizat la întîlnirea dintre două grupe dintre care doar una trebuia să cîștige lupta.

Nu se luau prizonieri – n-ar fi avut nici un sens.

Și nu puteau fi decît trei cîștigători. O loterie care lăsa puține șanse fiecăruia. Dar șansa exista.

Toți se strînseră în jurul lui Cris.

– Mlaștina? – îngînă Vlad.

– Îhî – răspunse Cris fără chef. Nu putem ocoli. Mi se pare ciudat că n-am întîlnit încă, pînă aici, nici un grup rival. Unde naiba s-or ascunde?

– Mai bine! – făcu Adriana. Ascultați!

Pe sub desișuri, năvăli un țipăt răgușit.

– Un artecon! – tresări Vlad. L-am văzut mai demult într-un film. Poate hipnotiza la distanță. Cînd îl vînezi, nu trebuie să-l privești nici o clipă. L-a realizat un institut american.

– Americanii ăștia sînt dați naiba! – exclamă admirativ Cazimir. Au obținut în ultima vreme niște monștri genetici superbi!

– Lipitorile de sticlă, cu digestie externă – se arătă Adriana la curent. Sau țînțari cangrenatori.

– Ăștia ce fac? – se miră Ema.

– Lipitorile dizolvă țesuturile vii – explică Adriana. Cînd se dezlipesc de piele, lasă o gaură de poți vîrî degetul! Iar țînțarii, evident, produc cangrene...

– Cum ne putem apăra? – gîndi cu voce tare Vlad.

– În nici un fel – strîmbă din nas fata. Prin hainele noastre, asemenea podoabe ne ciuruie în doi timpi și trei mișcări. Poți doar să te rogi să nu-ți apară în față.

– Ei, n-o fi dracul chiar așa negru! – se înfurie Cris. Vom vedea. Și ceilalți vor avea aceleași probleme ca și noi. Fiți cu ochii în patru. Feriți-vă de „liube". Dacă se lipește vreuna de voi, nu se mai desprinde decît după ce ajunge la os. Hai, dați-i drumul!

Cris își reluă locul și porniră iar. Zăriră curînd printre liane primul ochi de apă.

– Fiți atenți! – reveni să-i prevină Cris. În apă mișună pești carnivori. Am auzit și de o specie care-și depune ouăle în organisme străine...

Cu vergeaua lungă a extinctorului lui Vlad sondă apa îmbîcsită de alge și de mîl.

– Nu pare să depășească o jumătate de metru – constată el. Lili – se întoarse către puștoaică –, tu pornești prima!

Fata înțelese brusc ce-i cerea Cris.

– Eu?

O groază indescriptibilă îi aburi azurul privirii. Cris îndreptă către ea paralizorul.

– Da, tu!

Lili căută ajutor dinspre ceilalți, dar fiecare părea preocupat să privească în altă parte. Începu să plîngă și înaintă intrînd în apă. Nivelul mocirlei îi depășea cu două palme genunchii, dar mai departe mlaștina părea a se adînci.

– Mai bine am căuta un vad – îngînă Cazimir.

– De-asta am și trimis-o! – rînji Cris. Hai, acum e rîndul nostru.

Mergeau prin apă la cîțiva metri în urma Lilianei. Pe măsură ce se apropia de amiază, căldura creștea. Cris transpira

abundent, în parte și din cauza încordării. O undă subțire despică suprafața apei, iar Lili scoase un țipăt de spaimă.

– O lipitoare de sticlă – îi strigă Cris. mergi înainte, nu poate fi dezlipită!

Fata ridică piciorul stînd și toți văzură lipitoarea verzuie atîrnată de coapsă.

– Las-o dracu'! – se enervă Cris. Asta ni se poate întîmpla și nouă! O să se sature și o să plece! Știu că doare, dar nu-i da atenție!

Lili privea cu ochi rătăciți cînd la lipitoare, cînd la Cris.

– Mergi, sau trag! – tună vocea acestuia.

Fata se supuse ca un automat și porni mai departe. Lîngă Cris, Vlad înjura cu sete. Mai dură cinci minute și terenul păru că începe să se ridice. Într-adevăr, printre tufișuri Cris zări malul.

– Mai avem puțin! – strigă aproape vesel. În aceeași clipă Lili păru să se poticnească. O bolboroseală învineți lîngă ea suprafața apei.

– Ce-i? – întrebă Cris.

Fata se întoarse și porni parcă fără să-l audă. În locul în care se afla, apa îi ajungea pînă la brîu. Dar continuă să înainteze menținîndu-și echilibrul și curînd ieși pe mal printre tufele care o mascară imediat. Cînd ceilalți o ajunseră, o găsiră întinsă pe pămînt, palidă, privindu-și picioarele ca pe un lucru străin. Cris se aplecă și o examină.

– Ce naiba o mai fi și asta?

Lili se uită la el pierdută.

– Doare – scînci. Arde! Arde peste tot!

Privind cu atenție, Cris descoperi o mulțime de umflături pe toată suprafața coapsei, între genunchi și încheietura șoldului. Pipăi cu degetele un fel de chisturi aflate imediat sub piele.

Pupilele fetei deveniră deodată fixe. Ochii se măriră, gata să iasă din orbite, apoi căzu pe sapte și eliberă un țipăt sfîșietor. Micile chisturi păreau că prinseseră viață, începînd să se agite colcăitoare sub pielea care se rumeni brusc.

– Se sparg vase de sînge – îngînă Vlad. la te uită...

Cris nu mai rezistă curiozității. Scoase cuțitul și, aplecîndu-se, îl înfipse în coapsa fetei la o jumătate de palmă sub încheietură. Mai întîi țîșni sîngele, apoi un vierme negricios cu mandibule chitinoase ieși, își învîrti prin aer partea de dinainte a trupului și se scufundă iar în rană.

– O mănîncă de vie! – țipă Ema.

Părea gata să vomite.

Fără un cuvînt, Cris ridică trasorul termic. Vlad îl opri gesticulînd:

– Las-o! Cine știe? Poate scapă!

Cris își dădu seama de stupiditatea ideii, dar nu mai reacționă. În el reușise să învingă curiozitatea. Începuse să-l intereseze cum va muri fata, cît se va chinui, ce fel de animal era acela care o ucide.

Trecură astfel mai multe minute în care priviră trupul care se contorsiona urlînd. Rugămințile Lilianei către ceilalți de a-i scurta suferințele dovedeau că durerile nu-i anulaseră luciditatea. Pînă la urmă, Vlad îi arătă lui Cris pe gîtul fetei o urmă roșie palpitînd energic și amîndoi se aplecaseră și-i sfîșiară bluza urmărind traseele viermilor pe abdomen, pe coaste și prin sîni. Lili tăcu și înțepeni pierzîndu-și cunoștința abia cînd unul apăru de sub pleoapa ochiului stîng și începu să-și rotească triumfător mandibulele pe deasupra pupilei albastre și aburite acum de pînza morții.

– Știu ce-a fost asta – rosti, ștergîndu-și cu mîneca nădușala feței, Cazimir. Un krep.

– Hm?

– Un krep e un animal multiplu. Toți viermii formează, de fapt, o singură ființă. Curînd va ieși afară și se va constitui ca entitate. Cît despre modul de înmulțire: saliva lui modifică însăși codul genetic al celulelor pe care le atinge. Un krep aflat pe fundul lacului a „scuipat-o" – arătă Cazimir către Lili. Mulțimea de picături a cancerizat instantaneu pielea în locurile de contact și a dirijat celulele subcutanate să se înmulțească în avalanșe și să devină acești viermi care vor compune curînd noul krep.

– Nu se poate! – exclamă uluit Cris.

– E ideea unor sud-americani – completă Cazimir. Cred că brazilieni, dar nu pun pariu.

Cris privi admirativ către cadavrul în care krepul își strîngea încet părțile componente formînd o gogoașă mare pe abdomen.

– Băieți deștepți. Eu n-aș fi reușit să imaginez așa ceva.

– Da, sînt buni – zise Cazimir. Cel care ajunge să te mănînce de viu ești, într-un fel, tu însuți! Stăm să vedem cum iese krepul?

– Ne poate face rău?

– Nu știu. Cred că nu, pînă nu se compune.

– N-are rost să riscăm – hotărî Cris. Sîntem aici pentru altceva – își lovi el, demonstrativ, cu palma tocul trasorului agățat de șold. Gata, pornim.

Părăsiră cadavrul. Adriana se așezase cît mai aproape de Cris. Acesta o privea cu coada ochiului. Pînă nu de mult, între cei doi se țesuse o mică poveste de dragoste. Apoi, se certaseră. Iar azi? „Azi – gîndi Cris – vrea poate să fac pe cavalerul. Cîndva se obișnuia asta. Instinctul speciei de a apăra femela, care-i asigură perpetuarea. Azi, nu mai avem nevoie de femei decît ca distracție. Bioconceptoarele dau un randament mult mai bun decît uterul. Chiar dacă tot nu s-a reușit încă o programare socială care să elimine examenul..."

Apa mustea sub picioare la fiecare pas. Lîngă un trunchi negru și putred, Alexandru se alese cu o „liubă" zburătoare pe umărul stîng. Se abținu greu să nu urle și încercă s-o dezlipească.

– Nu te chinui – îl sfătui Vlad. Bine că nu e pe brațul drept, așa mai ai o șansă, poți utiliza arma.

„În realitate – își spuse Cris fără să bage-n seamă incidentul – femeile sînt mult mai irațională decît bărbații și mai mult încurcă. De pildă, Lili. Era foarte simpatică, dar nu merita să cîștige competiția asta. În fond, a avut o moarte foarte interesantă. Și Adriana va muri, asta-i sigur. Nu știu ce va păți, poate o voi omorî chiar eu. Poate va fi necesar". Fuseseră obișnuiți încă de mult cu ideea asta. Bazele dezvoltării noastre – afirmase odată un profesor – sînt lupta pentru existență și contradicție. Societatea noastră ajunge să le elimine, dar asta abia după ce fiecare dintre noi le învață și le cîștigă de partea sa.

Iar Cris se gîndi că profesorul avea

foarte multă dreptate.

Între timp, nivelul mlaștinii crescuse din nou și noroiul depășise înălțimea carîmbilor cismelor. În dreapta și în stînga, Cris zări lame subțiri, negricioase, brăzdînd apa. Și, mult mai încolo, o pată ceva mai deschisă pe care i-o arătă lui Vlad.

– Aia e mlaștina carnivoră inventată de ruși în vremea de după cel de-al treilea război mondial.

– Zona asta – zise Vlad – e plină de crema speciilor mutante.

– Just. Și socotește, totuși, că majoritatea lor sînt defensive. Mlaștina i-a lăsat pe toți cu gura căscată. A rămas un produs de referință, chiar dacă are și cîteva inconveniente. Uite, de pildă culoarea: o face observabilă, de aproape, în timpul zilei...

– Știi, Cris, m-am gîndit... Cred că examenul ăsta are și rolul de a descoperi valențele unor arme noi, încă experimentale...

– Poate – mormăi Cris. I se păru că Vlad ar dori să se vîre, oarecum, sub pielea lui. Îl simțise cel mai puternic și mai bine adaptat dintre toți? Cu atît mai rău!

– Vlad! Preia vîrful de atac al șirului!

Băiatul păli. Îl privi pe Cris drept în ochi, dar mîna acestuia se odihnea deja pe tocul trasorului stîng. Plecă privirea și

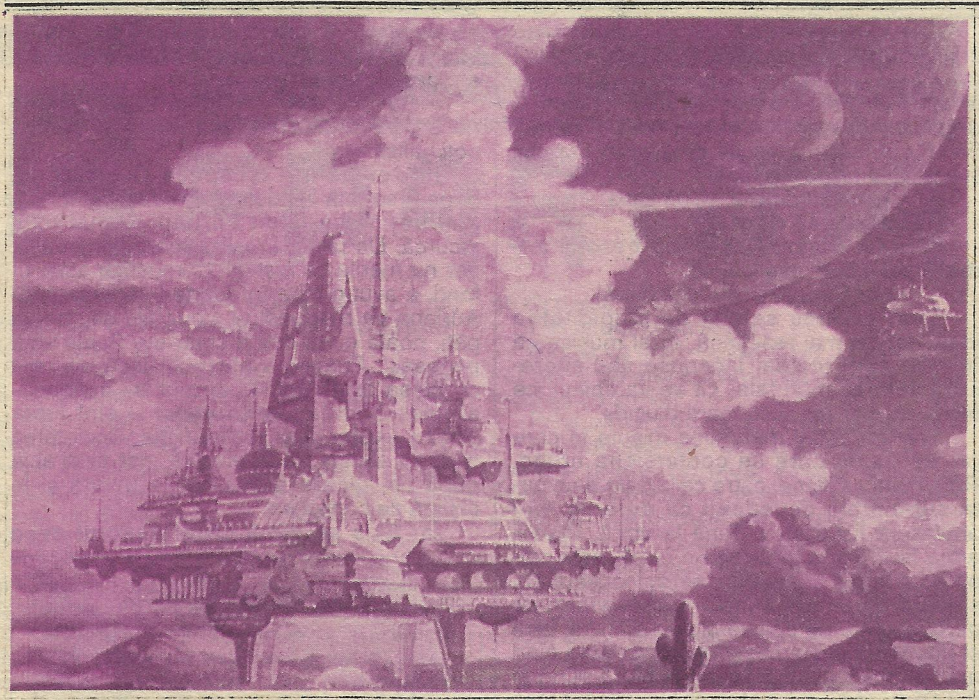

se grăbi să-şi ocupe noua poziţie. După doar două minute, alunecă şi se prăbuşi în mocirlă.

– Ce-i?

Împreună cu noroiul, pe trupul lui Vlad se scurgeau şi alge verzui urzicătoare.

– Nu sînt mortale – rînji Cris. Doar incomode. Să le porţi sănătos! Cîţiva rîseră mînzeşte. Vlad crea un fel de pîrtie printre aceste alge, iar ceilalţi, venind din urmă, nu mai aveau cine ştie ce necazuri din pricina lor. Vlad aruncă o privire peste umăr. Avea fălcile încleştate şi faţa albă de durere, sau poate de furie.

– Ieşim din nou din apă – îi anunţă Cris pe ceilalţi.

Malul era aproape, iar Ema, grăbită, îi depăşi pe toţi alergînd prin apa stătută şi puturoasă. Urcă sprintenă şi mai făcu doi paşi. Apoi, ridică piciorul să-l facă pe cel de-al treilea. Deodată, mişcările ei se încetiniră; piciorul se împotmoli în aer, nemaivoind să înainteze, iar restul corpului împietri păstrînd o poziţie grotească, un echilibru absolut imposibil conform legilor gravitaţiei. Semăna cu fotografia unui start în proba de 100 de metri plat. Cris ridică uimit braţul făcînd tuturor semn să stea nemişcaţi. Observă imediat că, privind în direcţia în care se afla Ema, vîntul nu mai tulbura vegetaţia.

– Acolo **a stat vremea** – zise Alexandru. E marele păianjen cronofag.

– Cronofag? Ah, ştiu! – înţelese Cris.

Mario, mezinul, clătină din cap.

– De fapt, e numit impropriu aşa. Dar are posibilitatea să-şi construiască o „pînză" temporală, relativistă, unde timpul îşi încetineşte curgerea pînă aproape de oprire.

– Ei, şi? – întrebă Cazimir, care nu aflase încă nimic despre acest păianjen bizar.

– Se hrăneşte cu bioplasma victimei. Îi consumă întreaga cantiate de energie biologică.

– Deci, a omorît-o? – întrebă Adriana.

– Încă nu. Deocamdată, îi soarbe cimpul. Cînd o lichidează, îi dă drumul din plasa temporală – explică Vlad. În aces spaţiu aproape lipsit de timp, evident, victima nu se poate mişca. Chiar dacă, din punctul ei relativist de vedere, i se pare că se mişcă normal. Nici nu va observa că moare – pentru ea, totul va însemna o bruscă epuizare şi „stingerea luminii". Păianjeul e imun la efectul pe care-l produce.

– S-o ştergem – îngînă Cazimir. Oricum, ea a murit uşor.

– Arată ca un fluture prins într-un insectar – oftă Adriana, aranjîndu-şi pe umăr extinctorul greu şi privind „statuia" Emei.

Porniră, ocolind zona păianjenului, bucuroşi că se află din nou pe uscat.

– De-acum, atenţie, în toate părţile – îi preveni Cris. Mlaştina se va termina curînd, zone întinse de apă nu mai avem de străbătut. Cînd ieşim, s-ar putea să fim aşteptaţi.

– Nu-i sfătuiesc! – făcu, naiv, Mario.

Adriana îl privi cu o undă de milă. Îşi aranjă din nou pe umăr extinctorul şi spuse:

– Îl ştie careva pe Erwin?

– Erwin Victor? – întrebă Cazimir. Îl ştiu eu. Nu e tipul care făcea parte din organizaţia aia antiguvernamentală?

– „Organizaţia pentru apărarea drepturilor omului". Da, ăla e. Spunea că examenul ăsta ar trebui interzis.

Cris o privi peste umăr.

– Gura! – strigă. Asta-i o tîmpenie. Mai bine, fiţi atenţi în jurul vostru.

– Adevărul e – şovăie Cazimir – că a interzice examenul e totuna cu a contrazice făţiş teoria darwinismului social. Am reveni, pur şi simplu, la anarhie socială, la pluripartidism şi alte asemenea rahaturi. Ori, e clar că orice divizare de forţe în cadrul societăţii produce stagnare, iar divizarea e rezultatul direct al pluralităţii de opinii. La noi, fiecare om îşi are locul lui în societate, de aceea nu ne permitem să avem şomeri: garantarea locului de muncă şi a dreptului la muncă...

– Ştiu. De altfel, Erwin a fost arestat.

– Gura! – răcni iar Cris. Sînteţi nebuni?

– Iar noi fundamentăm o societate perfectă, fără şomeri – rosti nonşalant Adriana, apoi se întoarse către Cris: Ai spus ceva?

Cris o privi tulbure, simţind atacul la adresa autorităţii sale. Mîna i se încleştă pe mînerul unuia din trasoare.

– Hai, trage, dacă ai chef! – scoase limba la el Adriana. Omoară-mă. Crezi că n-am simţit că ai vrea s-o faci? Eşti un împuţit de mercenar! Auzi? Un mercenar!

Cris nu cunoştea cuvîntul decît din cărţi.

– Demonstrează că ai motive să spui asta – zise el pe un ton deodată relaxat.

– Doar un mercenar e gata să-şi lichideze tovarăşii în clipa în care nu mai are nevoie de ei!

– Eşti sigură că n-ai fi în stare să faci la fel?

– Da, sînt sigură – îl sfidă fata.

– Atunci, poate ar fi mai bine să te sinucizi – vorbi Cris cu o voce de gheaţă şi-i întoarse spatele.

Adriana tăcu, dezorientată. În acelaşi moment, două fulgere despicară văzduhul. Unul dintre ele îl culcă la pămînt pe Alex. O jumătate de secundă încremeniră, apoi fiecare ţîşni în altă direcţie în căutarea unui adăpost. Cris nimeri alături de Vlad într-o scobitură nu prea adîncă.

– Spre pădure! – şuieră Cris. Ia-o tîrîş prin dreapta, eu o iau prin stînga.

Probabil, la fel gîndeau şi ceilalţi, căci îl zăriră pe Cazimir sărind dintr-o tufă şi azvîrlindu-se către baza unui trunchi în clipa în care un jet radiant reteza coroana acestuia. Zvîcniră şi ei înainte. În faţă, inamicul era adăpostit de un grup de arbori. Cris îl văzu pe Vlad scoţînd dintr-un buzunar al husei extinctorului o grenadă paralizantă. O montă în vîrful ţevii armei şi trase. La adăpostul efectului exploziei se ridicară şi parcurseră în goană aproximativ cincizeci de metri, pînă cînd Cazimir ridică braţele şi scoase un ţipăt. Cris îl văzu căzînd, dar nu se opri. Din urmă, Vlad lansă către grupul de copaci singura lor grenadă electrică. Fulgerul descărcării îl surprinse pe Cris încă în picioare şi-i arse faţa. Se prăbuşi pe o coastă, apoi se ridică iar, urlă o înjurătură la adresa lui Vlad şi, trăgînd mereu cu trasoarele sale termice, năvăli în spatele tufişurilor aflate la baza arborilor ce-l separau de inamic. Odată ajuns acolo, gîfîind, aruncă o privire rapidă în toate părţile şi se linişti. Şase cadavre zăceau prin tufe, unele carbonizate şi devenite aproape de nerecunoscut, altele părînd neatinse. Cris se apropie cu băgare de seamă de trupul unui băieţel ce nu părea mai vîrstnic decît Mario. Deodată, acesta gemu şi întinse mîna către extinctorul care zăcea alături. Fulgerător, Cris şi-l imaginâ ridicîndu-se, întorcînd spre el arma, rînjind bestial şi trăgînd...

Rînji el.

Şi, pentru a evita un asemenea deznodămînt, scoase paralizorul cu al cărui toc, aplecîndu-se, zdrobi ţeasta puştiului împrăştiind creieri şi sînge prin iarba aspră.

Se întoarse apoi către Vlad care încă mai alerga spre el şi-i făcu semn că totul e în ordine. Reveniră împreună la ceilalţi, trecînd la cîţiva paşi de cadavrul lui Cazimir.

– Nu trebuia să lansezi grenada electrică – zise.

– Mi-am pierdut capul – dădu Vlad din umeri.

Se regrupară.

– Aşa? – pufni Cris. Deci, ţi-ai pierdut capul. Nimic mai mult!

– Ce vrei să insinuezi?

– Terminaţi – încercă să intervină Adriana.

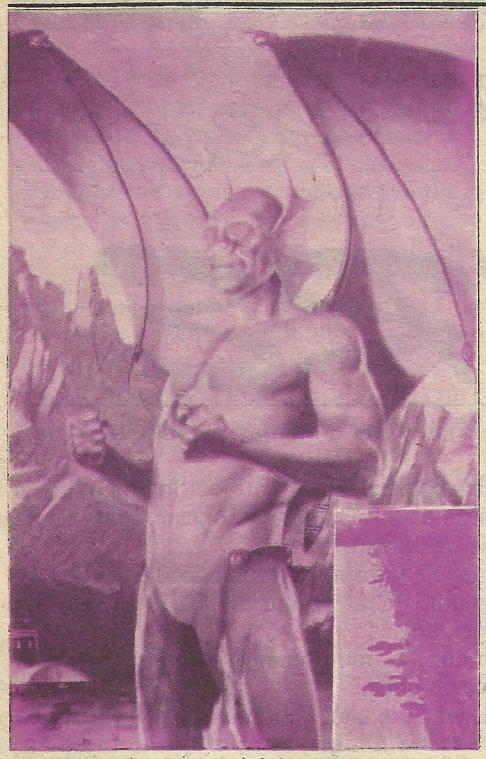

– Gura! – o repezi Cris.

Apoi, către Vlad:

– Știi bine ce vreau să insinuez!

Mîna lui pipăia unul din trasoare.

– Ai vrut – continuă – să mi-o plătești pentru algele alea. Sperai ca raza de acțiune a grenadei să fie suficient de largă. Ei, uite că n-a fost!

În ciuda celor afirmate, Cris avea fața pîrlită de descărcare și el știa asta foarte bine.

– Ei, iată – rînji Vlad, cu toate că sub rînjet se simțea de la o poștă frica – sîntem chit.

– Nu – spuse Cris, calm ca în mai toate momentele periculoase. Nu sîntem chit.

Scoase trasorul.

– Stați! – țipă Adriana.

Dar Cris ridica arma. Trase ochind ierburile de sub picioarele lui Vlad. Acesta sări în sus, se azvîrli în dreapta și, încă în aer fiind, își smulse de la brîu propriul trasor lansînd către celălalt radiația ucigașă. Cris apucă să se aplece la timp. Iar în momentul în care trupul lui Vlad atinse pamîntul, trase din nou, de data asta în plin.

Se întoarse apoi către ceilalți:

– Primul meu foc a fost un simplu avertisment. Nu trebuia să riposteze. Iar dacă a ripostat, nu înseamnă decît că i-am dejucat planul. Asta e.

O tăcere de gheață se așternu în urma cuvintelor lui. Stăteau muți înspăimîntați de evoluția evenimentului. Într-un tîrziu, Vali șopti:

– „Cinci membri de partid
Seara au plecat la teatru;
Unul n-a aplaudat
Și-au rămas doar patru..."

Vali era cea mai cuminte din grupă. Pînă acum, vocea ei nu se făcuse auzită.

– Mmm? – făcu Cris.

Apoi, înțelegînd, începu să rîdă.

Undeva, la marginea junglei, în cabina de control, membrii comisiei urmăreau atenți desfășurarea examenului. Edi, șeful lor, își mușca buzele. Ceva îl incomoda: reprezentantul guvernamental care, aflat pentru prima dată în postura de observator al unui examen de diplomă, cerea mereu amănunte.

– De pildă, țintele – tocmai întreba acesta. Țintele din ce se compun?

Edi zîmbi cît putu de frumos.

– Sînt constituite dintr-un pachet de senzori. Atingerea lor ridică pe o rază de cinci metri de jur împrejur o barieră transparentă, dar eficace împotriva oricărei agresiuni.

– Bine, dar ce rost are? – dori amănunte reprezentantul guvernamental.

– Pentru că s-ar putea să apară mai mulți absolvenți – zise Edi. În acest caz, cel care ajunge primul trebuie protejat de... să zicem, invidia celorlalți... Înțelegeți ce vreau să spun. Un altul l-ar putea ucide chiar după ce acesta a atins borna și să-l înlocuiască. Ori, asta nu e voie să se petreacă. Trebuie să asigurăm un concurs cinstit.

Reprezentantul guvernamental dădu din cap satisfăcut.

– Da, bine, foarte bine. Am să-l informez personal pe președinte. Da, nu se pot face nici un fel de matrapazlîcuri. Care e situația acum?

– Patru grupe au ajuns destul de aproape de țintă. Cea mai avansată, e condusă de un oarecare Cris. Doriți o imagine a grupului?

– Puteți face și asta? – se minună reprezentantul.

– Desigur. Există, după cum știți, posibilitatea de a transforma orice punct al spațiului în emițător informațional. Distanța nu contează. Vreți asta?

– Dacă se poate, firește!

Edi îl conduse în fața unui panou proiectiv.

– Iată-i.

– Da – îngînă, concentrat asupra imaginii, reprezentantul guvernului.

Cris zări primul borna placată cu traducători. Surîse. Nu, nimic nu-l mai putea de acum opri. Apoi zîmbetul i se stinse cînd își aminti că erau patru. Așează mîna stîngă pe mînerul trasorului. Ceilalți zăriră între timp și ei borna și se opriră. În aceeași clipă, Cris scoase trasorul și-l îndreptă spre ei.

– Nici o mișcare!

Încremeniră toți.

– Da, e o problemă – continuă Cris. Știți și voi: o problema spinoasă. Patru oameni – și numai trei locuri. Unul din voi trebuie să renunțe. Îmi dau seama cît e de greu – spuse, cu falsă părere de rău. Dar știți, darwinismul...

– Știm – nu mai putu răbda Adriana.

Cris o privi curios, parcă o vedea pentru prima dată.

– Știți. Sigur că știți. Iar eu sînt unul dintre cîștigători, pentru că am deja arma pregătită. Nu-mi place să pierd. În timp ce cretinii geniali se grăbeau să termine facultatea asta împuțită la vîrste derizorii, eu am preferat să chiulesc, să amîn... altfel spus, să aștept. Să fiu matur, nu un mucos care n-a văzut în viața lui o armă și crapă cu ea în brațe de la primii pași. Copiii prea deștepți mor repede. Așa se spunea acum vreo sută cincizeci de ani. Mă rog, nu vă mai țin prelegeri mobilizatoare despre omul nou, puternic, care trebuie mereu să cîștige. Ați învățat și voi. V-ați însușit... Ei, Mario! Ți-ar place să mori?

Mario tăcea.

– Nu zici nimic? – rînji Cris. Nici nu-i nevoie. Toți știați încă de cînd ați intrat în facultate ce vă așteaptă. Țara n-are nevoie de șomeri; atîtea locuri, atîția absolvenți. Dar dreptul la învățămînt gratuit e garantat de Constituție, nu? Ce să-i faci? Nu poți împiedica un copil genial să-și manifeste geniul...

– Lasă ironia – interveni Adriana. Fă ce ai de făcut și să sfîrșim odată!

– Da. Să terminăm. Ca o concluzie: pe lîngă testul de inteligență final, absolvenții trebuie să mai dea unul: ăsta. Unul dintre voi l-a pierdut. Dar cine?

Își plimbă privirea de la unul la altul.

– Mario? Hm! Nouă ani – și rezultat maxim la testul de inteligență. N-ar fi păcat să întrerup o carieră atît de promițătoare? Să vedem, să ne mai gîndim. Vali? Simpatică fată; cuminte, tăcută, ascultătoare... un membru ideal al societății. Are, ce-i drept și ea mici scăderi: știe pe de rost niște poezioare subversive. Dar ce să-i faci. Nu e nimeni perfect. Iar tu, Adriana? O blondă seducătoare...

Cris rămase parcă visător două clipe...

– Da – continuă. Tu vei fi cea sacrificată, Adriana!

Ridică trasorul.

– Odată m-ai iubit – se albi ea.

– Tocmai. E și **ăsta** un examen...

Trase lăsînd deschis materializatorul armei. O explozie zgudui trupul fetei, sfîrtecîndu-l. Sîngele împroșcă bluza lui Mario care tresări de parcă el ar fi fost cel lovit.

– Hai, copii – spuse aproape părintește Cris. Să nu mai zăbovim. Ar fi culmea ca tocmai acum să ne ajungă din urma alții...

Alergă spre borna senzorială urmat de ceilalți doi. Odată ajunși, îngenunchează și o atinseră cu degetele. Așteptară crearea barierei. Cris fu primul care ridică privirea, mirat.

– Rezultatul – ceru Edi.

– Prima bornă – vorbi un operator – zero cîștigători. A doua, unul. A treia, trei.

– Nu înțeleg – făcu observatorul guvernamental. Trei borne?

Plictistit, Edi se întoarse spre el.

– Sigur că trei. Dacă n-ar fi decît una singură, am putea risca să nu avem trei cîștigători, ci mai puțini. Și n-avem nevoie nici de locuri vacante.

– Și ce faceți acum? Sînt patru!

– Veți vedea. Ceilalți absolvenți cum stau? – întrebă spre operator.

– Mai sînt vreo zece prin pădure. Îi exterminăm imediat.

– Mda – mormăi Edi. Pe care? Tu ce zici?

– Nu știu domnule – răspunse sfios operatorul.

– Cineva ne-a criticat recent în fața președintelui pentru faptul că media de vîrstă a absolvenților e mult mai mare decît a studenților – interveni subtil reprezentantul guvernamental, care înțelesese ce va urma.

Cris ridicase privirea mirat. Un trăsnet veni din senin, îl străbătu aproape carbonizîndu-l și-l azvîrli la cîțiva metri, cu pieptul peste un mușuroi de furnici roșii. În urma lui, bariera semitransparentă decupă în spațiul junglei un cerc în care, treptat, își reveniră din spaimă învingătorii...

Mircea Liviu GOGA

Ursula K. Le GUIN

Lumii îi spuneau PĂDURE

– Ce este un ansiblu?

Cuvîntul mai apăruse în discuţie; era ceva nou pentru Selver.

– MCI, făcu morocănos colonelul.

– Un fel de radio, explică – arogant Gosse. Ne pune în legătură imediată cu planeta-mamă.

– Fără să mai aştepte douăzeci şi şapte de ani?

Gosse îl privi atent pe Selver.

– Corect, aşa este. Ai învăţat multe de la Lyubov, nu?

– Sigur că da, făcu Benton. A fost amicul verzui al lui Lyubov. A cules tot ce era important de ştiut şi ceva pe deasupra. Aşa cum ar fi: punctele vitale în cazul unui sabotaj, posturile de gardă şi intrările aresenalului. Pesemne că au comunicat pînă la începerea masacrului.

– Raj e mort, privi stînjenit Gosse. Lucrurile astea sînt acum lipsite de sens, Benton. Trebuie să stabilim...

– Încerci să insinuezi că Lyubov a fost implicat în vreo activitate care ar fi însemnat trădare pentru Colonie, Benton? rosti Dongh, strîmbîndu-se şi apăsîndu-se cu mîna pe pîntece. Printre oamenii mei n-au existat spioni sau trădători, au fost verificaţi înainte de-a părăsi Terra şi-i cunosc pe cei cu care am de-a face.

– Nu insinuez nimic, domnule colonel. O spun direct: Lyubov i-a aţîţat pe creechi şi, dacă ordinele nu s-ar fi modificat după vizita navei Flotei, asta nu s-ar fi întîmplat niciodată.

Gosse şi Dongh începură să vorbească în acelaşi timp.

– Sînteţi cu toţii foarte bolnavi, remarcă Selver, ridicîndu-se şi scuturîndu-se, deoarece frunzele de stejar, cafenii şi umede, se lipiseră de blana lui scurtă. Îmi pare rău că a trebuit să vă ţinem în ţarcul creeche, nu este un loc bun pentru minte. Vă rog, chemaţi-vă oamenii din tabere. Cînd toţi vor fi aici şi armamentul greu va fi distrus, iar tratatul citit tuturor, atunci o să vă dăm drumul. Porţile lagărului se vor deschide astăzi, după plecarea mea. Mai este ceva?

Nu vorbi nimeni. Priveau în jos către el. Şapte bărbaţi voinici, bronzaţi sau cu pielea arămie şi spînă, acoperiţi de straie, cu ochi negri şi rînjind; doisprezece omuleţi, verzui sau cafenii - verzui acoperiţi de blană, cu ochii mari ai fiinţelor semi nocturne, cu chipuri visătoare; între cele două grupuri, Selver, translatorul, fragil, desfigurat, ţinînd destinele lor în mîinile sale goale. Ploaia cădea mărunt pe pămîntul cafeniu din jur.

– Adio, atunci, încheie Selver şi îşi luă oamenii.

– Nu sînt chiar atît de proşti, observă conducătoarea din Berre, pe drumul spre Endtor. Credeam că sînt proşti, dar au înţeles că eşti un zeu, am citit-o pe feţele lor la sfîrşitul discuţiilor. Vorbeşti foarte bine păsăreasca asta. Ce urîţi sînt, crezi că şi copiii lor sînt spîni?

– Asta sper că nu vom afla niciodată.

– Brr, gîndeşte-te, să îngrijeşti un copil care nu este îmblănit... E ca şi cum ai mîngîia un peşte.

– Sînt cu toţii nebuni, vorbi bătrînul Tubab, părînd extrem de tulburat. Lyubov nu era aşa, cînd venea în Tuntar. Era ignorant, dar nu insensibil. Aştia însă se ceartă şi se răstesc la cel bătrîn şi se urăsc între ei, uite aşa. Îşi contorsionă chipul cu blană sură. Imitînd expresiile pămîntenilor, ale căror cuvinte nu reuşise, desigur, să le urmărească. Asta le-ai spus, Selver, că sînt nebuni?

– Le-am spus că sînt bolnavi. Totuşi, au fost înfrînţi, răniţi şi încuiaţi în cuşca aceea de piatră. După asta, oricine poate să fie bolnav şi să aibă nevoie de oblojire.

– Cine să-i oblojească? întrebă conducătoarea din Berre. Toate femeile lor au murit. Păcat pentru ei. Amărîţii... sînt ca nişte păianjeni mari şi goi, brr!

– Sînt oameni, oameni, ca noi, oameni! interveni Selver cu vocea tăioasă şi ascuţită ca briciul.

– Oh, dragul meu Lord Zeu, ştiu, spuneam doar că arată ca nişte păianjeni, făcu bătrîna mîngîindu-l pe spate. Uitaţi-vă, oameni, Selver e obosit de drumurile astea între Endtor şi Eshsen, să ne aşezăm şi să ne odihnim puţin.

– Nu aici, vorbi Selver. Se aflau încă în Ţinuturile Tăiate printre cioturi şi pante ierboase, sub cerul liber. Cînd ajungem sub copaci...

Se împiedică şi cei care nu erau zei îl ajutară să umble pe drum.

Davidson găsi o întrebuinţare bună magnetofonului maiorului Muhamed. Cineva trebuia să consemneze evenimentele de pe Noul Tahiti, o istorie a crucificării Coloniei Terrane. Aşa că atunci cînd navele aveau să sosească de pe Pămîntul-Mamă, se se afle adevărul. Ca generaţiile următoare să înveţe de cîtă laşitate, trădare şi nebunie erau capabili oamenii, dar şi de cît curaj, împotriva tuturor şanselor. În timpul său liber-nu prea mult, de cînd îşi asumase comanda – înregistră întreaga istorie a Masacrului Taberei Smith şi completă evenimentele la zi pentru Noua Javă, King şi Central, pe cît putea, pe baza ştirilor primite de la statul major din Central.

Nimeni nu avea să ştie exact ce se întîmplase acolo, doar creechii, căci oamenii încercau să-şi acopere greşelile şi trădările. Totuşi liniile principale erau clare. O ceată organizată de creechi condusă de Selver, fusese lăsată în arsenal şi în hangare şi ieşise de acolo cu dinamită, grenade, arme şi aruncătoare de flăcări, distrugînd complet oraşul şi măcelărindu-i pe oameni. La mijloc fusese o trădare, faptul că statul major explodase primul dovedea acest lucru bineînţeles, Lyubov participase la asta şi prietenii lui cei verzi dovediseră exact recunoştinţa la care te puteai aştepta, retezîndu-i beregata. Cel puţin, Gosse şi Benton pretindeau că-l văzuseră mort în dimineaţa de după masacru. Puteai însă să-l crezi pe vreunul? Te puteai aştepta ca orice om rămas în viaţă în Central după noaptea aceea să fie, mai mult sau mai puţin,un trădător. Trădătorul rasei...

Afirmau că femeile muriseră toate. Asta era rău, dar şi mai rău era faptul că nu avea motiv să creadă. Pentru creechi era uşor să facă prizonieri în păduri şi nimic nu era mai uşor de prins decît o fată îngrozită fugind dintr-un oraş incendiat. Şi n-ar fi încercat drăcuşorii cei verzi să pună mîna pe o fată şi s-o supună la experienţe? Dumnezeu ştie cîte femei trăiau încă în colibele creechilor, legate, sub pămînt, într-una din găurile alea puturoase, atinse, pipăite, tîrîte şi trecute pe sub maimuţele alea păroase şi împuţite. Era de neînchipuit. Dar, ce Dumnezeu,

cineva trebuia să se gîndească şi la astea...

A doua zi după măcel un hoper din King aruncase prizonierilor un receptor-emiţător şi, din ziua aceea, Muhamed înregistrase toate convorbirile avute cu Central. Cea mai incredibilă fusese o conversaţie între el şi colonelul Dongh. Prima dată cînd o ascultase, Davidson rupsese banda de pe rolă şi o arsese. Acum, ar fi dorit s-o fi păstrat, ca dovadă perfectă a totalei incompetenţe manifestate de statul major în Central şi Noua Javă. Cedase însă furiei şi-o distrusese. Dar cum să fi stat şi să-i asculte pe colonel şi maior discutînd despre predarea totală în mîinile crechilor, acceptînd să nu încerce represalii, să nu se apere, să renunţe la tot armamentul greu şi să se strîngă cu toţii pe un teren ales pentru ei de către creechi, o rezervaţie ce li se cedase de generoşii lor învingători, bestiile verzi. Era incredibil. Pur şi simplu incredibil.

Probabil că bătrînul Ding Dong şi Moo nu erau trădători cu bună ştiinţă. Se tîmpiseră însă, îşi pierduseră capul. Planeta asta blestemată le făcuse felul. Îţi trebuia o personalitate foarte puternică pentru a-i rezista. Ceva din aer, poate polenul de la toţi copacii ăia, acţiona pesemne ca un drog şi-i tîmpea pe oamenii obişnuiţi, retezîndu-le contactul cu realitatea, exact cum se petrecea cu creechii. Apoi, fiind atît de puţini, era un fleac pentru creechi să-i termine.

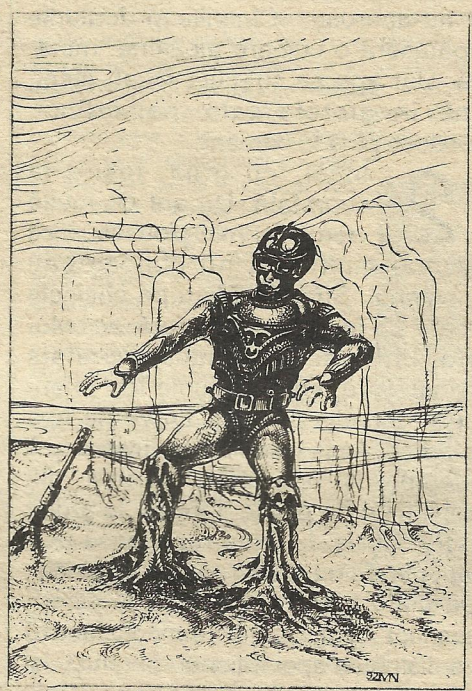

Păcat că Muhamed trebuise să fie îndepărtat, dar era limpede că n-ar fi fost niciodată de acord cu planul lui Davidson; era sărit rău de pe fix. Oricine ar fi auzit banda ar fi fost de aceeaşi părere. Mai bine că fusese împuşcat înainte de-a şti ce se petrecea de fapt; acum ruşinea n-avea să-i mai păteze numele, ca în cazul lui Dongh sau al celorlalţi ofiţeri rămaşi vii în Central.

În ultima vreme, Dongh nu mai vorbise. De obicei, la Transmisiuni era Juju Sereng. Davidson flecărise multă vreme cu Juju şi-l considera prieten, dar acum nu mai putea avea încredere în nimeni. Juju era tot neam asiatic. Realmente era curios ce mulţi dintre ei supravieţuiseră masacrului din Centralville; dintre cei cu care vorbise, singurul ne-asiatic era Gosse. Aici, în Java, cei cincizeci şi cinci de oameni rămaşi loiali după reorganizare erau în majoritate eurafri ca el, cîţiva afri şi afroasiatici, dar nici un asiatic pur. La urma urmei, sîngele contează. Nu poţi fi om adevărat fără să ai în vene ceva sînge din Leagănul Omenirii. Asta n-avea să-l oprească totuşi, de la a-i salva pe nenorociţii galbeni din Central. Dar explica prăbuşirea lor morală sub tensiune.

– Nu-ţi dai seama în ce bucluc ne bagi, Don? îl întrebase Juju Sereng cu vocea lui seacă. Am făcut un pact cu creechi. În plus ordinele de pe Pamînt ne previn să nu ne amestecăm în treburile hilfilor sau să trecem la represalii. De fapt, cum dracu am putea trece la represalii. Acum, după ce au venit toţi din Ţinutul King şi din Centralul de Sud, sîntem mai puţini de două mii, iar voi, acolo, în Java sînteţi vreo şaizeci şi cinci, nu? Chiar crezi că două mii de oameni pot să învingă trei milioane de inamici inteligenţi, Don?

– Juju, o pot face cincizeci de oameni. E o chestie de voinţă, îndemînare şi armament.

– Rahat! Don, uiţi că s-a încheiat un acord. Iar dacă-l călcăm, ne-am ars. Deocamdată, asta ne ţine la suprafaţă. Poate că atunci cînd nava se va întoarce de la Prestno şi o să vadă ce se întîmplă, se va hotărî exterminarea creechilor. Nu ştim. Creechii se pare însă că respectă pactul, de fapt a fost ideea lor, şi noi trebuie să facem la fel. Ne pot rade în orice clipă, aşa cum au făcut cu Centralville. Au venit atunci cu miile. Pricepi, Don?

– Sigur că-nţeleg, Juju. Dacă vă e frică să folosiţi alea trei hopere pe care le mai aveţi, le puteţi trimite aici cu cîţiva tipi care văd lucrurile aşa cum le vedem noi. Ca să vă eliberez de unul singur mi-ar trebui, într-adevăr cîteva hopere în plus.

– N-o să ne eliberezi; o să ne suni sfîrşitul, prostule. Adu imediat elicopetrul ăla în Central: este ordinul personal al colonelului, în calitate de O.C. Activ. Îţi aduci cu el şi oamenii; douăsprezece zboruri, n-o să ai nevoie de mai mult de patru zile locale. Ascultă ordinele şi dă-i drumul.

Tronc! întrerupsese legătura... îi era teamă să mai discute cu el.

La început, să temu să nu trimită cele trei hopere peste ei, să-i bombardeze şi să termine cu tabără Noua Javă; căci, teoretic, nu se supunea ordinelor şi bătrînul Dongh nu tolera elementele independente. Uite ce-i făcuse deja lui Davidson pentru raidul acela din Smith... Iniţiativa se pedepsea. Lui Ding Dong îi plăcea supunerea, ca majorităţii ofiţerilor. Realmente şocat, Davidson înţelesese în cele din urmă că hoperele nu constituiau o ameninţare pentru el deoarece lui Dongh, Sereng, Hosse, chiar şi lui Benton **le era frică** să le trimită. Creechii ordonaseră să ţină hoperele în rezervaţie, iar ei ascultau ordinele.

Cristoase, îi venea rău. Era timpul să acţioneze. Aşteptaseră deja aproape două săptămîni. Tabăra lui era bine apărată; întăriseră sîrma stocadei şi o înălţaseră încît nici un maimuţoi verde să nu poată trece peste ea, iar puştiul ăla deştept, Aabi, construise o grămadă de mine îngropate pe care le puseseră în jurul stocadei, într-o centură de o sută de metri. Acum sosise timpul să le arate creechilor că puteau ei să manevreze oiţele din Central, dar pe Noua Java aveau de-a face cu bărbaţi. Ridică hoperul în văzduh şi, din el, dirijă un pluton de cincisprezece infanterişti spre o aşezare, în sudul taberei. Învăţase cum să le recunoască din aer; semnul distinctiv erau livezile, concentrări dintr-un anumit soi de arbore, deşi nu plantaţi în rînduri, aşa cum ar fi făcut oamenii. Era incredibil ce multe sălaşuri aveau. Pădurea viermuia, pur şi simplu. Expediţia lor incendie aşezarea respectivă manual apoi, întorcîndu-se cu doi băieţi, reperă o alta, la mai puţin de patru kilometri de tabără. Asupra acesteia, doar că să-şi pună semnătura clară şi limpede pentru oricine, lansă o bombă. O bombă incendiară, nu una mare, dar, băiete! ce mai de blană verde a zburat! Lăsase în pădure o gaură uriaşă, iar marginile găurii ardeau.

Desigur cînd va trece la represalii masive, asta avea să fie adevărata lui arma. Incendierea pădurii. Putea da foc unei insule întregi, cu bombe şi napalm lansate din hoper. Trebuia doar să aştepte o lună sau două, să treacă sezonul ploios. Să incendieze King, Smith sau Central? Poate King, mai întîi, ca avertisment, căci acolo nu mai rămăseseră oameni. După aceea, Centralul, dacă nu se cumineau.

– Ce încerci să faci? întrebă vocea de la radio, iar el rînji, deoarece suna jalnic. Ştii ce faci, Davidson?

– Da.

– Crezi c-o să-i învingi pe creechi?

De data asta nu era Juju, s-ar fi putut să fie umflatul ăla de Gosse, sau oricare altul dintre ei nu conta, toţi o luaseră razna.

– Exact, făcu el ironic.

– Crezi că dacă vei continua să arzi satele, vor veni la tine să se predea... toţi, trei milioane. Aşa este.

Traducere Mihai Dan PAVELESCU

(va urma)

W. Hilton – YOUNG

Alegerea

Înainte de a face voiajul în viitor, Will a avut grijă să-şi cumpere un aparat de filmat şi un magnetofon, şi a învăţat şi să stenografieze. Şi aşa, în noaptea cu pricina, cînd totul era gata, am băut o cafea şi am pregătit şi coniacul şi păhărelele, să putem ciocni la întoarcere.

– Să ne vedem cu bine, i-am urat. Să nu întîrzii.

– Fii liniştit, mi-a răspuns.

L-am privit atent dar, tot ceea ce am observat a fost doar o scurtă străfulgerare. Nu părea să fi avut probleme. Arăta la fel de tînăr deşi nu ne aşteptam să fi petrecut acolo cîţiva ani.

– Ei? l-am întrebat curios.

– Ei bine, dă-mi ceva de băut.

I-am umplut paharul, stăpînindu-mi cu greu nerăbdarea. Servindu-l, l-am chestionat din nou:

– Şi?

– Chestia e că nu-mi amintesc nimic.

– Nu-ţi aduci aminte? Nici un amănunt?

– Nimic!

– Dar însemnările? Benzile? Filmele?

Carnetele erau albe, acul indicator al camerei rămăsese la 1, cum îl fixasem de la început, banda nici măcar nu fusese pusă în magnetofon.

– Cerule!, am exclamat. Dar de ce? Ce s-a-ntîmplat? Nu mai ţii minte chiar nimic?

– Ba da, un singur lucru.

– Ce?

– Ştiu că mi s-a arătat totul, iar apoi mi s-a dat posibilitatea să aleg între a memora cele văzute şi a uita totul.

– Şi-ai ales să uiţi totul? Dar ce lucruri extraordinare ai...

– Nu-i aşa?, mă întrerupse el. Stau şi mă-ntreb de ce am făcut-o

Traducere Dan POPESCU

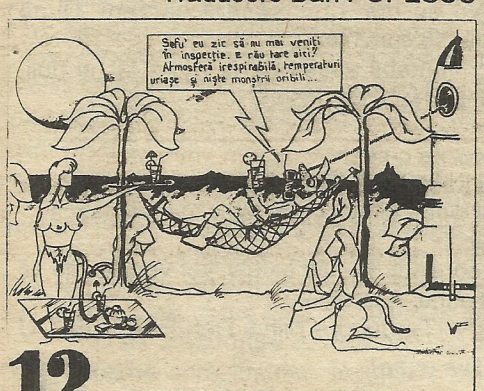

Ploaia

1. Nu mai plouase de sute de ani. Sau poate de mii, nu se mai ştia exact. Ploaia părea străină de aceste locuri, aşa, ca şi cum dintr-o dată ar fi apărut pe firmament *doi sori sau două luni. Pămîntul, uscat* pînă în măduvă, primea avid apa, cu şanţurile adînci rînjind spre cerul coborît. Pămîntul nu se mai sătura. Ploua de cîteva zile într-una, dar noroi tot nu apăruse. Cîmpiile şi dealurile căpătaseră o culoare albăstrie, metalică. Dar apa se strecura încet, încet, pînă în grotele cele mai adînci. Ajunsese pînă la oameni.

2. Încet, cu grijă, ieşiră la suprafaţă. De atît de multă vreme nu mai plouase, încît cei mai mulţi nici nu cunoaşteau fenomenul. Stropii sfîrîiau pe chitinele uscate. La început se speriară, se sufocară. Părăsiseră în grabă suprafaţa neprimitoare, spre puţurile lor, orientate în direcţia pînzelor firave de apă din adînc. Apoi, curiozitatea învinse şi îi îndemnă din nou afară. Ozonul din stropii mari de ploaie îi îneca, le ardea fosele nazale. Le crea o angoasă permanentă. Ei nu aveau nevoie de ploaie. Apă beau foarte rar. Odată la cinci - şase luni. Organismul o înmagazinează şi o distribuie apoi raţional. Şi totuşi, îşi petreceau destul de multă vreme afară. Atît cît rezistau. Solul începuse să se înmoaie. Picioarele se afundau tot mai mult, clefăitul lor provocînd-le o silă greu de suportat. Siluetele alburii mişunau peste tot, întindeau braţele tari, pe care ploaia răpăia cu zgomot. Unii cădeau, mînjindu-se de noroi. Se ridicau repede, scuturîndu-se de oroare şi încercînd să se cureţe. Trebuiau să vorbească foarte tare pentru a se auzi, fiindcă aici la suprafaţă lipseau ecourile subterane, bune propagatoare de sunete. Spaţiile întinse, aerul în formare şi ploaia, absorbeau zgomotele. Laringele chinuite protestau umflate şi înroşite.

3. Bărbatul şi femeia se plimbau fără vreo ţintă, ţinîndu-se de mîini. Ei se numărau printre puţinii care ştiau teoretic ce este ploaia şi o aşteptau. De multă vreme. De foarte multă vreme. De cînd se ştiau. Picioarele lor călcau nămolul, stropii îi asaltau şi pe ei prin puterea şi mirosul lor înţepător, de aer, dar nu le păsa. Ploaia spăla îndelung trupurile lor împlătoşate, materia construită de natură între exteriorul lipsit de orice urmă de umezeală şi organismul vulnerabil. Nu le lipsea nici soarele, *acoperit de nori, după ce stăpînise atîta* timp cerul, turnînd valuri nesfîrşite de foc. Pentru prima dată astrul era complet obturat de nori greoi. Nu-i speria cerul plumburiu. Erau de mult obişnuiţi cu spaţiile închise. Nu observau absenţa totală a vegetaţiei. Nici nu mai ştiau că existase cîndva şi asemenea materie. Asprele cîrlige ale degetelor ei îl ciocăniră pe spatele din chitină, arătîndu-i fuga haotică a norilor împinşi de un vînt ce reuşea să le clatine serios siluetele greoaie. Coborîseră într-o văioagă. O privi. Inima îi tresări în adîncul unui trup retras mult în interior, împuţinat. Cordul, prea obosit de povara trupului întărit într-o armură rugoasă, nu zvîcnea decît foarte rar. Dar el o dorea. „Vreau", spuse femeia. „Aici?" „Da, de ce nu? Nu te-ai săturat încă de locuinţele noastre scîrboase?" Bărbatul o cuprinse în braţe, aşezînd-o uşor jos. Simţul tactil din degete îi era aproape atrofiat din pricina pielii îngroşate. Căuta totuşi cu voluptate părţile moi, dar bine acunse ale femeii, singurele care, ca şi organele sexuale scăpaseră într-o oarecare măsură de uscăciunea implacabilă. Făcură dragoste îndelung, în ploaie, cu o pasiune pe care n-o mai cunoscuseră niciodată pînă atunci. Fîşîitul şi scrîşnetul trupurilor aspre, înlănţuite, se pierdea în zgomotul continuu al ploii. Se desprinseră după multă vreme, epuizaţi şi fericiţi. Nu realizară motivul stării accentuate de slăbiciune ce punea stăpînire pe ei. O considerară acea dulce toropeală de după momentele de dragoste. Rămaseră îndelung pe spate, mulţumiţi, fără să se apere de ploaia ce-i înăbuşea.

4. Plouă multă vreme. Nemăsurat de multă. Apoi, norii se împrăştiară, apele se retraseră şi soarele puse din nou stăpînire pe cer. Razele lui descoperiră într-o vale puţin adîncă, două trupuri alburii, unul lîngă celălalt, două platoşe chitinoase, de fapt, cu orbitele foarte mici, înfundate, dar goale.

Daniel BOTGROS

Florin MUNTEANU

De la ContrarBobină la esenţă

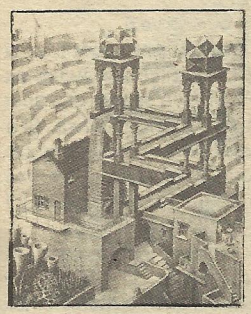

Sper să fi acceptat ultima afirmaţie din articolul trecut ca pe o metaforă, sau în cel mai bun caz susţinută de ipoteza conform căreia definiţia optică a xeroxului utilizat este infinit de bună. Altfel spus, luînd o mică porţiune din obiectul final şi mărind-o corespunzător am putea recompune şi deci recunoaşte imaginea iniţială. Greu de susţinut fizic! În mod normal, experimentul sugerează o evoluţie ireversibilă, în care detaliile „atomului" iniţial se şterge treptat, lăsînd locul unei structuri ce se conturează din ce în ce mai bine pe măsură ce numărul de iteraţii, de repetiţii, creşte. Acest „experiment" poate constitui un prototip de gîndire, un model în a ne imagina acele sisteme a căror evoluţie nu depinde de condiţia iniţială. În numerele trecute am mai prezentat asemenea sisteme, în sensul în care atractorul rămîne acelaşi (ca valoare, sau formă), indiferent de valoarea iniţială X_0 aflat în interiorul bazinului de atracţie. Deşi aparent diferite, esenţa acestor exemple prezentate este comună.

Această simplă „decupare" dintr-un tot, a unor sisteme ce au proprietatea de mai sus, implică cel puţin existenţa teoretică a unei categorii complementare de sisteme, adică a căror evoluţie este total dependentă de condiţia iniţială: o infinitate de condiţii iniţiale determină o infinitate de soluţii finale. Sau, altfel spus, o eroare iniţială infinitezimală conduce sistemul la o cu totul altă situaţie finală ce principial nu mai poate fi predictibilă. Dar înainte de a intra în descrierea unui experiment specific acestui tip de evoluţie, m-aş opri la altceva. Să ne imaginăm că întregul poate fi spart, decupat, tăiat, descompus în minim două părţi. Cuvîntul părţi, devine operant după apariţia unei suprafeţe de separaţie, a unei diferenţe în proprietăţi, capabilă să despartă întregul în cel puţin două. Cele două părţi pot sau nu recompune întregul. Operaţia de „spargere" poate fi ireversibilă sau nu. Reîntîlnirea, alipirea, fuzionarea părţilor pot reconstitui întregul sau nimicul. El şi Ea pot reconstitui viaţa, iar întîlnirea dintre materie şi antimaterie poate duce la anulare. În sensul ştiinţelor exacte, problema poate părea banală, dar filosofic ea devine o adevărată încercare la care este supus spiritul uman, pornit în a înţelege tot ceea ce se ascunde în spatele cuvintelor, oricît de banale ar fi ele. Orice decupare din întreg induce apariţia a două părţi (partea preluată şi restul), între care se stabileşte, implicit modului de recuperare, un raport reciproc: cele două părţi sînt complementare, dar pot fi, din alte puncte de vedere: contrare, opuse sau invers. Oare cum arată complementarea bobinei, de exemplu: Dar contrar ei? Oare o InversBobină ar fi mai „activă", mai adecvată studiului aplicaţiilor efectului de piramidă? Oare, cunoaşterea unei părţi permite identificarea complementarului ei, aşa cum poate studiul unei piese turnate ar permite identificarea formei în care s-a turnat? În orice caz pentru a medita în jurul unei ComplementarBobine trebuie să fim doctori în ceea ce este azi bobina, atît structural, cît şi fenomenologic. Trebie să simţim „esenţa" bobinei şi să încercăm să o integrăm în întregul edificiu al naturii. Şi chiar dacă ideea de a face acest lucru va părea multora o utopie, o pierdere de timp, personal aş dori să vă asigur că va fi utilă cel puţin în a vă fixa unele noţiuni primare. Ar fi un fel de gimnastică a minţii în care s-ar desconspira o serie de raporturi între proprietăţile unor obiecte ce ne înconjoară. Despre aceste obiecte vorbim, dăm extemporale, teze şi examene, dar rar le-am acordat, măcar 1 minut din viaţa noastră, în sensul de a ne gîndi la ele, cu puterile noastre şi nu cu ceea ce am învăţat la şcoală despre ele. Şi dacă într-o primă etapă ne-am bucurat de conţinutul mai colorat sau nu, mai tare sau nu, mai mult sau nu, a lichidului dintr-un pahar, treptat am putea descifra tot acolo, taine ale Universului. Totul depinde cum privim lumea înconjurătoare şi ce dorim să vedem în ea! Şi mai ales de răbdare!

Dar să ne întoarcem la sistemele a căror evoluţie este teoretic nepredictibilă pe termen lung şi la un experiment pe care vă invit să-l faceţi, cunoscut sub denumirea de video-feed-bak. Pentru început însă, să ne amintim că acum 300 de ani, Isaac Newton şi Gottfried Leibniz au pus bazele mecanicii clasice, a unui formalism matematic şi experimental ce părea să rezolve definitiv problemele legate de cunoaştere şi predicţie. Dezvoltată de alţi mari savanţi precum Lagrange, Laplace, Poisson şi alţii, mecanica adusă la perfecţiune, a permis lui Laplace să enunţe principiul determinismului, potrivit căruia, dacă ar exista o minte extraordinară, care să surprindă la un moment dat unde se află toate particulele din Univers, şi ce stare au (de repaus sau de mişcare – altfel spus, situaţia iniţială), atunci nu ar mai fi nici un secret pentru viitor, căci ecuaţiile mecanicii ar fi fost capabile să prevadă tot, oricînd şi oriunde. În felul acesta, reducîndu-se totul la mişcare mecanică, întregul Univers pare supus unui destin implacabil, căruia omul nu avea decît să i se supună ascultător.

Din fericire, natura, este mai înţeleaptă şi mult mai „complicată" decît aspectul surprins de mecanica clasică. Încet - încet, mecanica a trebuit să facă loc altor ştiinţe, care la început păreau a o contrazice, dar care în cele din urmă s-au mărginit în a o limita. Altfel spus, legile lui Newton au rămas adevărate, dar între anumite limite. Teoria relativităţii avea să arate că legile mecanicii nu se aplică în cazul vitezelor comparabile cu viteza luminii în vid, iar teoria cuantelor a lui Planck, avea să arate că mecanica clasică nu se aplică particulelor elementare. Apariţia însă, în ultima perioadă de timp a unor experimente noi, a unor teorii şi modelări ce par mult mai naturale: fractali, haos, bifurcaţii etc, au readus în atenţie şi mecanica clasică. Nepredictibilitatea poate apare şi în cazul unor sisteme mecanice clasice deterministe. Dl academician Radu Voinea, unul dintre profesorii noştri care au atras atenţia în cursurile ţinute sau tipărite, că există şi trebuiesc studiate, pe lîngă temele clasice şi probleme legate de fractali, haos, sisteme dinamice etc., a prezentat, la sesiunea de inaugurare a Comisiei de ŞTIINŢA COMPLEXITĂŢII, înfiinţată anul acesta în cadrul ASOCIAŢIEI OAMENILOR DE ŞTIINŢĂ, contextul în care a apărut conceptul de haos determinist. Din acestă alocuţiune, vă citez în continuare:

„... Au apărut nişte lucruri ciudate pe care le-a remarcat Poincare pe la începutul secolului nostru, şi anume, el avea o imagine foarte frumoasă: că dacă laşi o piatră să cadă din vîrful unui munte, o mică deviere de la condiţiile iniţiale, un milimetru, un centimetru într-o parte sau în alta, creează acestei pietre posibilitatea să alunece pe un versant sau altul al muntelui, cu deosebiri foarte mari între cele două traiectorii. Deci, o mare sensibilitate la condiţiile iniţiale. El este cel care a încercat să studieze, şi a studiat, mişcarea celor trei corpuri – pentru că dacă mişcarea unui corp sub acţiunea unei forţe newtoniene fusese rezolvată, inclusiv mişcarea celor două corpuri, de la mişcarea celor trei corpuri înainte, respectiv mişcarea a n corpuri, paşii care s-au făcut în ştiinţă, căci s-au făcut în ştiinţă, căci s-au făcut paşi importanţi, n-au reuşit să elucideze modurile de deplasare. Au apărut o serie de mişcări de o complexitate nemaiîntîlnită. Poincare a sesizat posibilitatea existenţei unor mişcări foarte greu de studiat.

Lucrurile au evoluat, şi recent, în 1963 chiar, a apărut o lucrare căreia iniţial nu i s-a dat o prea mare importanţă. Este o lucrare a lui Eduard Lorentz. El era meteorolog şi şi-a pus o întrebare pe care ne-o punem cu toţii în mod firesc; de ce nu se poate prevedea vremea pentru un interval de timp mai lung? Putem prevedea pentru cîteva zile, pentru o săptămînă, dar dacă ne hazardăm să o prevedem peste o lună sau un an, erorile care pot apare sînt foarte mari. De ce, atunci cînd se ştie că aerul, norii, totul se mişcă după legile mecanicii? Deci după nişte legi deterministe, nişte legi la care dacă cunoşti condiţiile iniţiale şi legea respectivă, ar trebui să poţi prevedea în orice moment ce se va întîmpla. Şi atunci, el a luat, în 1963 nişte ecuaţii celebre, ecuaţiile Navier - Stockes, le-a trunchiat, a mai neglijat nişte tremeni, dar nu aşta este important. Le-a pus pe calculator – şi aici trebuie să spunem că dacă nu ar fi existat tehnica modernă de calcul nu s-ar fi putut ajunge aici – şi a constatat nişte lucruri nemaipomenite, şi-anume că pentru foarte mici, infime variaţii ale condiţiilor iniţiale, apar peste un timp nişte variaţii nemaipomenite în ceea ce priveşte diverşii parametri. De exemplu: dacă se porneşte, la întîmplare, cu o temperatură de 18^0, o presiune de 760 mm Hg şi o umiditate de 70% şi se porneşte calculatorul respectiv, şi după aceea foarte puţin se modifică temperatura, să zicem, la $18,01^0$, iar celelalte rămîn la fel, se constată că un timp t curbele se prezintă la fel cu cele dinainte, dar după un timp destul de lung ele nu mai seamănă absolut deloc. Şi-atunci, el a făcut o imagine care a rămas celebră în ştiinţă spunînd: Dacă un fluture aşezat pe o floare, astăzi bate sau nu bate din aripi, asta nu are importanţă asupra timpului de azi, de mîine sau de poimîine, dar are o importanţă colosală asupra timpului de peste 5 ani, 10 ani, ş.a.m.d. Această imagine este cunoscută şi astăzi în ştiinţă sub numele de Lorentz's Butterfly...."

Din păcate, nu a mai rămas loc pentru video-feed-back acum.

Sper să aveţi răbdare pînă în numărul următor!

Richard MATHESON

Rochie albă de mătase

Aici nu zgomot. E tot în capul meu.

Bunica m-a închis în camera mea și nu vrea să mă lase să ies. Fiindcă s-a întîmplat îmi spune. Eu cred că am fost rea. Dar e din cauza rochiei. Rochia lui mama vreau să spun. Mama, ea a plecat de tot. Bunica spune mama ta e în cer. Eu nu înțeleg cum. Ea poate merge în cer dacă e moartă?

Acum o aud pe bunica. E în camera lui mama. Pune înapoi în cutie rochia lui mama. De ce tot face asta? După închide cutia cu cheia. Mă supăr cînd face asta. Rochia e drăguță și miroase bine. Și e așa de caldă. E plăcut să o ating cu obrazul. Dar n-o să mai pot. Cred că de-asta bunica e supărată.

Dar nu sînt sigură. Azi era la fel ca-n alte zile. Mary Jane a venit la noi. Ea stă în față. Ea vine să se joace toate zilele la noi. Și azi la fel.

Eu am șapte păpuși și de asemenea o mașină de pompieri. Azi bunica a spus joacă-te cu păpușile tale și cu mașina ta. Nu te du în camera mamei tale a spus. Mereu spune așa. Eu cred că din cauză că îi e frică să nu fac dezordine. Pentru că ea spune asta tot timpul. Nu te du în camera mamei tale. Uite așa.

Dar e frumos în camera lui mama. Acolo mă duc cînd plouă. Sau cînd bunica se odihnește. Eu nu fac zgomot. Mă așez doar pe pat și ating cearceaful alb. Ca atunci cînd eram mică. Și miroase bine ca niște lucruri bune.

Fac de parcă mama se îmbracă și îmi dă voie să stau. Simt mirosul de la rochia ei de mătase albă. Rochia ei de seară pentru ocazii importante. Ea i-a spus așa o zi nu mai știu cînd.

Aud zgomotul de la rochie ca și cum ar merge cînd ascult tare. Fac de parcă sînt mama așezată la toaletă. Ca și cum ar atinge parfumurile ei și fardurile ei vreau să spun. Și pe urmă îi văd ochii negri. Îmi amintesc.

Caraghios cînd plouă și cînd face ca niște ochi la fereastră. Ploaia face zgomot ca un urlaș mare afară. Spune sst, sst să tacă toată lumea. Îmi place mult să fac așa cînd sînt în camera lui mama.

Ce-mi place încă și mai mult e cînd stau la toaleta lui mama. Care e mare și roz și miroase bine. Scaunul are pema cusută. Peste tot sînt sticle cu parfumuri înăuntru de toate culorile. Și te vezi aproape întreagă în oglindă.

Cînd sînt aici fac de parcă sînt mama. Atunci spun taci mamă eu vreau să ies și tu n-o să mă oprești. Nu știu de ce spun asta e ca și cum aud în înăuntrul meu. Și mai spun încetează cu plînsul mamă n-or să mă prindă eu am rochia mea vrăjită.

Cînd fac așa îmi perii părul mult timp. Dar iau doar peria mea care o aduc din camera mea. N-am luat niciodată peria lui mama. Nu cred că pentru asta bunica se supără așa pentru că nu iau niciodată peria lui mama. Niciodată nu fac așa ceva.

Uneori deschid cutia. Pentru că știu unde pune cheia bunica. Am văzut-o atunci cînd ea nu știa că o văd. Pune cheia în cîrlig în dulapul lui mama. În spatele ușii vreau să spun.

Am deschis cutia de multe ori. Pentru că mie îmi place să mă uit la rochia lui mama. Să mă uit la ea îmi place cel mai mult. E așa de frumoasă și mătasea așa moale. Aș sta un milion de ani doar s-o ating.

Mă așez în genunchi pe covorul cu trandafiri. Țin rochia strîns lîngă mine și îi simt mirosul. O ating cu obrazul. Aș vrea s-o iau ca să dorm cu ea ținînd-o strîns. Mi-ar place mult. Dar nu se poate. Bunica mi-a spus. Și ea spune ar trebui s-o ard dar o iubeam atît de mult pe mama ta. Pe urmă plînge.

Eu mereu am fost cuminte cu rochia. O puneam înapoi bine în cutia ei ca și cum nimeni nu umbla la ea. Niciodată bunica n-a știut. Așa rîdeam că ea nu știa. Dar acum știe ce am făcut eu. Și o să mă pedepsească. De ce s-a supărat așa rău? Nu era oare rochia lui mama?

În camera lui mama cel mai mult mie îmi place să mă uit la portretul ei. Are mult auriu în jur. Cadrul lui cum spune bunica. Stă pe un perete lîngă birou.

Mama este frumoasă. Bunica spune mama ta era frumoasă. De ce era? Eu văd acolo pe mama care îmi zîmbește și este frumoasă. Tot timpul.

Mama are păr negru. Ca mine. Și pe urmă ochi frumoși negri. Și pe urmă gura toată roșie așa roșie. Chiar rochia albă o are. Cu umerii mereu descoperiți. Mama are pielea albă aproape ca rochia. Și la fel mîinile. E atît de frumoasă. O iubesc chiar dacă a plecat de tot și o iubesc așa de mult.

Cred că de asta am fost rea. Vreau să spun cu Mary Jane.

Mary Jane a venit după prînz ca de obicei. Bunica s-a dus să se odihnească. A spus și acum nu uita că tu nu trebuie să te duci în camera mamei tale. Am spus nu bunico. Și eu nu sînt mincinoasă dar pe urmă Mary Jane și cu mine ne jucam cu mașina de pompieri. Și Mary Jane a spus pariez că tu nu ai mamă pariez că toate astea tu le-ai inventat așa a spus ea.

M-am înfuriat. Eu am mamă știu eu mai bine. Așa mă înfuria cînd ea spunea că eu inventam totul. M-a făcut mincinoasă. Vreau să spun pentru pat și toaletă și portret și pe urmă rochia și ce mai era.

Am spus stai puțin dacă ești așa răutate o să te duc să vezi.

Am privit în cameră la bunica. Ea dormea și sforăia. Am coborît iar și am spus lui Mary Jane că putem merge pentru că bunica nu știe. Acum ea nu mai era așa răutate. Chicotea cum face ea. Pe urmă s-a speriat și a țipat cînd s-a lovit de masa din holul de sus. I-am spus ești doar o fricoasă. Și a răspuns la mine în casă nu e așa de întuneric ca la tine. Am intrat în camera lui mama. Era atît de întuneric că nu se vedea deloc. Atunci am tras perdelele. Doar un pic ca să vadă Mary Jane. Am spus ia uite camera lui mama și ce eu am inventat-o?

Ea stătea la ușă și nu mai era răutate. N-a spus nimic. Privea mereu în jur. A sărit cînd am luat-o de mînă. Hai vino i-am spus eu.

M-am așezat pe pat și am spus e patul lui mama. Ia uite ce moale e. Ea tot nu spunea nimic. Fricoaso i-am spus. Nu e adevărat a răspuns.

I-am spus să se așeze pentru că nu puteai ști ce moale e dacă nu te așezi. Atunci ea s-a așezat lîngă mine. I-am spus atinge vezi ce moale e. Miroase vezi ce bine miroase.

Am închis ochii dar ciudat nu era ca de obicei. Pentru că era Mary Jane acolo. I-am spus termină cu atinsul cearceafului. Păi tu ai zis să-l ating a spus ea. Nu e nimic acuma termină am spus.

Vino să vezi am mai spus și am făcut-o să se ridice. Asta e toaleta. Am dus-o s-o vadă. Ea a spus hai să plecăm. În cameră nu era zgomot ca de obicei. Am început să mă simt rău. Pentru că era Mary Jane acolo. Pentru că era în camera lui mama și mama nu vroia să fie Mary Jane acolo.

Dar trebuia să îi arăt lucrurile. De-aia. I-am arătat oglinda. Ne-am uitat în ea. Mary Jane avea fața albă-albă. Mary Jane e o fricoasă am spus. Nu e adevărat a spus ea și mai întîi că nu e la nimeni așa de întuneric și nici așa zgomote. Și pe urmă a mai spus miroase.

Eu m-am înfuriat. Nu nu miroase am răspuns. Ba da a spus ea chiar tu ai zis. Eu m-am înfuriat și mai mult. Miroase ca niște lucruri bune am spus. Nu miroase ca niște oameni bolnavi în cameră la mama ta.

Nu spune că în camera la mama e ca niște oameni bolnavi.

Și nici nu mi-ai arătat vreo rochie ai mințit a spus ea nu e nici o rochie. Am simțit ca și cum mă ardea înăuntru și am tras-o de păr. O să vezi tu și nu-ți dau voie să spui că sînt mincinoasă.

Ea a spus mă întorc acasă și o să te spun lui mama ce mi-ai făcut. Nu n-o să pleci acum vii să vezi rochia lui mama și nu mă mai fă mincinoasă.

Am făcut-o să stea cuminte și am luat cheia din cîrlig. M-am așezat în genunchi și am deschis cutia cu cheia.

Mary Jane a spus pfui miroase ca niște gunoaie.

Am prins-o de mînă. A scăpat și s-a înfuriat. Nu vreau să mă ciupești a spus ea și avea fața roșie-roșie. O să te spun lui mama. Și pe urmă ești nebună nu e o rochie albă e murdară și urîtă.

Nu, nu e murdară am spus eu. Așa de tare am spus că mă întreb cum n-a auzit bunica. Am luat rochia din cutie. Am ridicat-o în sus ca să vadă cît de albă e. S-a desfăcut cu același zgomot ca atunci cînd plouă afară și poalele au atins covorul.

A e albă uite albă-albă și curată și e toată din mătase.

Nu a spus ea mereu furioasă și toată roșie o e gaură mare la mijloc. Eram din ce în ce mai supărată. Ți-ar arăta ție mama dacă ar fi aici. Tu n-ai mamă a spus ea. Și se strîmba mereu. O urăsc.

Ba da am. Am spus asta foarte tare. Am arătat portretul lui mama cu degetul. Și ce dacă nu se vede nimic în camera asta așa în întuneric. Am îmbrîncit-o și s-a lovit de birou. Uită-te doar am spus vorbind de tablou. E mama mea și cea mai frumoasă doamnă din cîte există.

E urîtă are mîinii ciudate a spus Mary Jane. Nu e adevărat e doamna cea mai frumoasă din cîte există. Nu nu a mai spus ea **are dinți de iepure.**

Nu mai îmi amintesc atunci. Cred că rochia s-a mișcat în mîna mea. Mary Jane a țipat nu mai îmi amintesc. Era întuneric perdelele nu erau trase. În orice caz eu nu vedeam nimic. Și tot ce auzeam era doar mîini ciudate dinți de iepure și nu era nimeni acolo ca să vorbească.

A mai fost ceva pentru că cred că am auzit **n-o lăsa să vorbească așa.** Nu mai puteam ține rochia. Și o aveam pe mine nu pot să-mi amintesc cum. Pentru că dintr-o dată crescusem. Dar eram încă fetiță. Vreau să spun din afară.

Cred că atunci am fost îngrozitor de rea.

Bunica m-a dus de acolo cred. Nu știu. Țipa o doamne îndură-te de noi s-a întîmplat s-a întîmplat. Și repeta asta tot timpul. Nu știu de ce. M-a tîrît pînă în camera mea și m-a închis. Nu mă lasă să ies. Dar nu-mi pasă nu mi-e frică. Să mă țină închisă și un milion de milion de ani. Nici măcar nu trebuie să-mi dea să mănînc. Mai întîi că nu mi-e foame.

Sînt plină.

Traducere de Cristian LĂZĂRESCU

Radu HONGA

Ultima oră de curs

Profesorul de istorie îl rugă pe robotul de serviciu să-i dea caseta cu lecția pentru anul IV și acesta o introduse în lăcașul din carcasă, aflat cam în dreptul buzunarului de la spate al pantalonilor unui om ventabil. Apoi îi încărcă bateriile la acumulatorul din dreptul ferestrei și Cezărică – așa îi ziceau elevii – ieși, alunecînd pe rotile.

– Doamne, zise în urma lui robotul de serviciu, privindu-l cu compătimire nedisimulată, de n-ar mai face și azi vreo prostie. „Să te aibă în pază!" mai spuse și se întoarce spre ceilalți roboți-profesori, care, știind despre ce este vorba, dădeau blajin din cutiile metalice ce le țineau loc de cap. Tăceau cu toții. În scurt timp, în cancelarie și chiar și pe hol se simți un miros greu, de creier pozitronic ars, semn că unii dintre profesori încercaseră să gîndească (în afara programului) la soarta lor de roboți - cadre didactice.

– Vai de soarta lor, șopti bătrînul profesor de fizică moleculară, privindu-i cu milă. Avea și de ce. La începutul anului școlar uzina de roboți secția cadre didactice, trimisese Liceului un nou set de profesori stagiari (adică în termen de garanție pe trei ani). Toți purtau cu mîndrie însigna pe care scria cu litere aurite: „Fabricat înainte de termen" și absolut toți erau defecți. Singura deosebire era aceea că erau unul mai defect decît altul.

– Ce să-i faci, vorbea de unul singur bătrînul de fizică, robot din prima serie, după ce că sînt făcuți la normă, mai sînt și peste plan. Ce pretenții poți să ai de la ei, sărmanii! Einstein, cum fusese supranumit veteranul cadru didactic automatizat, văzuse multe la viața lui chiar dacă nu împlinise decît zece ani de cînd preda elevilor. Cei care îi programaseră pe profesorii din ultimul lot, își bătuseră pur și simplu joc de liceu. Pentru prima oară în istoria roboților școlari se experimentase și fabricarea a două profesoare, e drept, doar de probă, dar nici acestea nu făceau excepție în ceea ce privește defecțiunile. Profesoarei de estetică – culmea, tocmai ei – îi ambalaseră circuitele și celelalte părți ale mecanismelor într-un corp după așa-zis chipul și asemănarea femeilor, dar, după cum observa profesorul de logică, de cîte ori se lovea de ea pe culoar, luaseră ca model femeile din epoca de piatră, deoarece avea părul vîlvoi, maxilarele puternice, de parcă ar fi fost obligată să roadă copaci, nu să predea lecții, și alte detalii care speriaseră pur și simplu elevii de 16-18 ani. La etajele inferioare, unde învățau elevii din clasele mici, nu avea acces, pentru a nu produce panică. Cealaltă profesoară, de filosofie, arăta mai bine, în sensul că avea corpul bine proporționat și o figură care, cît de cît, impunea respect, dar, din păcate, dictonul: „minte sănătoasă în corp sănătos" era valabil pentru alții, profesoara-robot fiind cea mai defectă dintre toate cadrele didactice construite vreodată. Pe lîngă faptul că lipsea nejustificat de la ore, închizîndu-se în magazia cu piese de schimb (ce făcea acolo, singură, numai ea știa), mai avea un program în plus față de ceilalți roboți, un program cu aproximativ 500 de bancuri deocheate. Directorul școlii, singurul om în carne și oase, cibernetician de profesie, căruia îi albise părul în numai șase săptămîni, de cînd îi venise pe cap ultimul lot de roboți, avu ocazia să afle o mulțime de lucruri noi în ceea ce privește dragostea, în numai patru ore cît durase ședința de analiză a muncii cu cadrele didactice. Mai erau două minute pînă la începerea ultimei ore de curs. Cezărică luneca agale spre clasă cînd se lovi de profesoara de filozofie care tocmai atunci sărea de pe un picior artificial pe celălalt, încercînd (cine-i mai băgase în cap una ca asta?) să-și scoată apa din urechi. În pauză, elevul Albu, spaima liceului, copilul minune al familiei și geniul răului, avusese grijă să inverseze tăbliețele electronice ce afișau numărul claselor, astfel încît sistemul de ghidare al celor doi profesori îi îndruma pe fiecare spre clasa celuilalt. În momentul în care Cezărică intră în clasa profesoarei de filozofie, nimeni nu se miră. Albu era de-al lor.

– Atenție, zise Malec, din banca a doua, s-a întors Cezărică de la revizie. Fac pariu pe două zile de muncă voluntară pe timpul vacanței că iar se va defecta și ne va povesti cum a participat el la cucerirea planetei Marte, pe cînd era calculatorul de buzunar al generalului Jackson.

– Sau își rupe toate hărțile imperiilor de acum două mii de ani, cum a făcut luna trecută.

– Da noi nu-l „ajutăm" cu nimic? se auzi un glas timid din spate.

– Nu, se împotrivi Albu, lăsați-l ca măcar azi să fie normal, altfel devenim suspecți și iar facem ore suplimentare în timpul vacanței. O zi să fie și el defect în mod natural.

– Hai totuși să-i scoatem lecția din cap, propuse David, premiantul. Nu vreau să mai aud nimic pe ziua de azi.

– Ce spui? Și cine ar trebui să facă treaba asta? Tu? Sau ai uitat ce-am pățit data trecută? După ce m-am curentat de nu mai știam de mine mi-a prins mîna și m-a dus așa, mai mult tîrîș, pînă la cancelarie.

– Mie, se auzi vocea lui Kiri, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu individul care la construit și programat pe amăritu' ăsta. Să aflu ce gîndea atunci cînd îl asambla și, mai ales, cînd îi introducea programele. Să știu eu pe ce criterii l-a făcut, pentru predarea lecțiilor, sau pentru orele distractive. Așa ceva n-am văzut nici în filmele comice.

– N-ai avut „plăcerea" să-i cunoști pe ceilalți, care au venit la începutul anului. Te sperii cînd vezi atîtea defecțiuni pe cap de robot.

– Hai să-l ducem cu vorba, să-l întrebăm unde-și petrece concediul în timp ce noi sîntem în vacanță, se mai rugă o dată Malec. Sînt sigur că va sta în magazia cu fiare vechi, dar vreau să aud asta din difuzorul lui.

– Bine, fie, acceptă Albu. Se strecură în spatele profesorului și, în momentul în care caseta începu să se deruleze, îi mări viteza. În locul lecției despre cucerirea spațiului cosmic, timp de un minut auziră o serie de fluierături și un fîșîit puternic, semn că lecția se derula cu repeziciune, apoi, în locul declarației generalului Icks despre primul contact cu extratereștrii putură să audă un „Aăăăăă" și imediat trecură la ultima parte a casetei, cu întrebări și răspunsuri. Elevii răsuflară ușurați. Mai aveau 25 de minute de timp liber. Acum Cezărică putea spune orice. Vacanța începuse.

– Pe timpul vacanței, se auzi glasul robotului, aveți destul timp să vă verificați cele învățate în acest trimestru și chiar să citiți materiale care să completeze cele predate pînă acum. Nu-i așa, Albu?

– Da, îi răspunse acesta, ridicîndu-se cu o figură gravă, chiar voiam să vă întreb, cînd să mă pregătesc suplimentar pentru trimestrul următor, înainte sau după ce mă întorc de la baie și de la pescuit? Profesorul fu luat pe neașteptate. La o asemenea întrebare nu avea răspuns nici măcar de rezervă. Îi trebuiră cîteva minute bune – timp în care întreaga clasă paria pe ce va răspunde – ca să analizeze ceea ce spusese Albu, să găsească sensul adevărat al cuvintelor „pescuit" și „baie", abia apoi spuse:

– Cît timp îți trebuie ție să faci o baie? Cred că zece minute sînt de ajuns. Eu, de exemplu, fac o baie de ulei în maximum șase minute și...

– Și puteți face și mai multe băi, îl întrerupse enervat elevul, eu nu sînt din fier, să fiu nevoit să fac băi de ulei ca să nu ruginesc. Eu voi face baie într-o apă curgătoare, într-un rîu cît de mic, pe care nu s-a construit încă nici o centrală sau mai știu eu ce, acolo unde încă mai cresc sălcii și mai există pești, acolo unde malurile nu sînt păzite de cîini polițiști, unde nu sînt panouri cu: „Accesul persoanelor străine strict interzis".

– Oprește-te, îi șopti Giani, colegul său de bancă, nu-ți dai seama că vorbești singur? De unde să știe ăsta de ape curgătoare și de pești? Dacă nu i-au băgat în cap cînd era la asamblare, acum e tîrziu, n-ai cui să-i explici. E mai încuiat decît un polițist de pe timpuri!

– Ai dreptate, zise Albu, așezîndu-se la loc. Sînt curios ce fac cei de dincolo.

– Cred că ne înjură în pauza dintre noile concepte filozofice înghițite tocmai acum, în ultima oră din trimestru. Mai ales pe tine, doar tu le-ai încurcat orarul. Noua profesoară este de alt tip, la ea nu merge trucul cu derulatul lecției, cum te apropii de ea, te simte. Într-adevăr, elevii din clasa vecină suportaseră cu stoicism cele patruzeci de minute de filozofie, notîndu-și aproape tot.

– Vrei să-mi spui cum te numești, o întrebă la sfîrșit profesoara pe o elevă din banca a doua.

– Chris, îi răspunse aceasta, ridicîndu-se mirată.

– Domnișoară Chris, nu ați fost atentă absolut deloc în timpul orei, tot timpul n-ați făcut altceva decît să răsfoiți un album cu 450 de fotografii. Nu cumva sînteți îndrăgostită? Mie puteți să-mi spuneți.

– la te uită, știe să numere, remarcă nu fără răutate Chris, privind în jur, parcă cerînd sprijin din partea colegilor. Aceștia tăceau încurcați. Întreaga clasă cunoștea faimosul album conținînd fotografiile celor 450 de foști prieteni ai blondei. Ultimul dintre aceștia, Gino, îi șopti:

– Cred că va trebui să te spovedești, altă șansă n-ai. Minte ceva, să se termine odată ora asta blestemată!

Chris îl auzi și făcu o figură deznădăjduită, suspină o dată, apoi răspunse cu glas stins:

– Așa este, doamnă profesoară, sînt atît de îndrăgostită. Din păcate, este foarte greu să vă explic, nu cred că m-ați putea înțelege. Spre stupefacția întregii clase, profesoara zise, privind undeva, în gol, cu luminițele din ochi abia pîlpîind:

– Ei, cum să nu te înțeleg... Cum mai trece timpul! Mi-aduc aminte ca acum de Jean, mecanicul, cel care m-a făcut femeie...!

Imaginați-vă douăzeci de elevi stînd încordați, gata-gata să sară din bănci, rămași toți cu gura căscată, neștiind ce să facă în acel moment: să rîdă sau să se închine. Profesoara însă nu sesiză situația. Se îndreptă încet către ușă, parcă plutind pe amintiri. În urma ei, un elev cu mai multă experiență în anumite probleme despre care nu putem vorbi, șopti pentru sine:

„Femeia, indiferent că este din carne și oase, sau din plastic și circuite integrate, tot FEMEIE rămîne!"

MUTANT (4)

Scenariul şi desene Constantin JURCUŢ

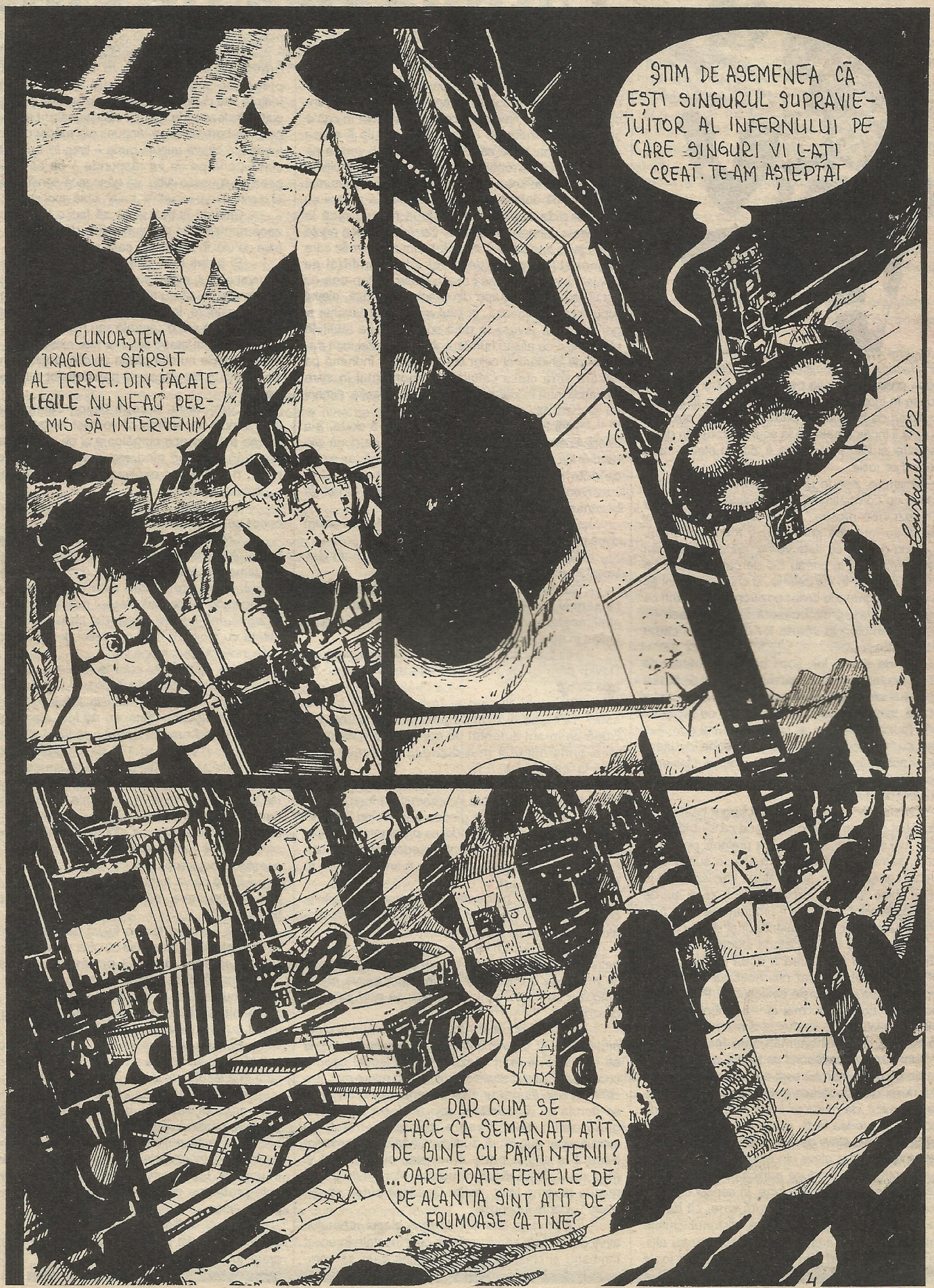

— va urma —

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025